

NIEUWE AVONTUREN

Lord Luster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE GEHEIMZINNIGE BOEDDHA

N° 2243

WEKELIJKSE AFLEVERING

Nederland: 40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE GEHEIMZINNIGE BOEDDHA

HOOFDSTUK I

CHARLES BRAND

DOET EEN MERKWAARDIGE ONTDEKKING

Op een mooie voorjaarsochtend, terwijl het reeds koesterende zonnetje haar stralen door de hoge vensters zond van de bibliotheek van Lord William Aberdeen, zat deze adellijke heer zelf in een gemakkelijke stoel zijn krant te lezen, terwijl een stapeltje andere bladen en tijdschriften op een tafeltje aan zijn zijde er op wezen, dat mylord voorlopig met deze bezigheid nog niet gereed zou zijn.

Het was de gewoonte van deze rijke Lord om de ochtenduren in zijn bibliotheek, een mooie, rustige kamer, door te brengen. Aan de met Slavonisch eikenhout beschoten wanden prijkten een aantal fraaie tot de top gevulde boekenkasten, waarin boeken, van de eenvoudigste tot de smaakvolste banden, hun titels in schitterend vergulde letters uitnodigend lieten lezen.

Bovendien waren in het vertrek nog enige kasten aangebracht, die niet, zoals de boekenkasten, met glazen deuren werden gesloten, doch waar een eenvoudig gordijn van donkere wollen damaststof voor hing. Deze gordijnen dienden uitsluitend om het stof tegen te houden, want de kasten bevatten geen kostbare boeken, maar eenvoudige mappen, waarop met duidelijk leesbare letters verschillende namen stonden te lezen.

Het was het beroemde personen- en zakenregister, dat mylord er op nahield en waarin hij alles kon naslaan wat hij over zekere personen of zaken wilde weten.

Toch deed Lord Aberdeen geen zaken in de gewone betekenis van het woord. Hij was geen fabrikant, geen mijnheer, geen winkelier, geen in- of ex-

porteur, enfin, niets van dat alles, waaronder men gewoonlijk kooplieden rangschikt.

Het kon dus enige verwondering baren, dat hij er een dergelijk uitgebreid register op nahield, terwijl men zich ook moest afvragen waartoe het nodig was, dat het zo minutieus en tot op de dag werd bijgehouden door zijn trouwe vriend en medewerker Charles Brand, die reeds jaren lang zijn medewerker en in de loop van de tijd zijn vriend was geworden.

Immers, de taak van deze nog jonge man was een werk, dat zeker geen sinecure kon worden genoemd.

De gehele ochtend en dikwijls ook een gedeelte van de namiddag gingen met deze werkzaamheden heen, vooral daar het dikwijls gebeurde, dat het werk achter raakte, namelijk wanneer mylord met zijn vriend op reis ging.

Dan lagen er stapels kranten en tijdschriften, die geheel doorgelezen moesten worden. Want er was geen blad of tijdschrift, dat niet een menigte bijzonderheden bevatte, welke uitgeknipt en behoorlijk ter plaatse moesten worden ingeplakt.

Maar het resultaat was dan ook schitterend. Moest Lord Aberdeen iets weten over een zeker persoon, dan behoeft hij slechts de map open te slaan met de letter, waarmede de naam van de betreffende persoon begon en behoorlijk, op alfabetische volgorde, vond hij wat hij nodig had.

— Waarvoor hij dat nodig had?

Ja, dat was een vreemde kwestie.

Lord Aberdeen deed zaken, maar zaken, die het daglicht niet konden velen. Tenminste niet naar de letter der wet.

Lord Aberdeen had zich vele jaren geleden boven die wet geplaatst; hij hield er een zelf gemaakt wetboek op na, dat slechts één artikel bevatte: Neem af van hen, die te veel hebben, om het te geven aan hen, die gebrek lijden.

Hij vulde zijn brandkast geregeld aan met het geld, dat hij op onnavolgbare wijze wist te bemachtigen uit de brandkasten van hen, die een reusachtig vermogen bezaten, zonder dat zij daarvan

één cent voor liefdadige doeleinden uitgaven.

Verder had hij een onoverwinnelijke afkeer van mensen, die ten koste van het zweet en bloed hunner evenmensen schatten op schatten stapelden en ook van hen, die door het vals spelen of op andere oneerlijke wijze zich wisten te verrijken.

Daar het aantal van deze lieden groter is, dan men denkt en omdat Lord Aberdeen dat ook aan de lijve ondervond, was hij er ten slotte toe gekomen om zijn zaken keurig en systematisch in te richten, zodat hij niet alleen met absolute zekerheid kon weten, dat deze of gene een aderlating nodig had en dit volkomen verdiende, maar ook kon hij hen, aan wie reeds éénmaal een bezoek was gebracht, precies nagaan om te zien of de ontvangen les hun had geleerd wat vrijgevinger te zijn.

Was dit niet het geval, dan werd een tweede bezoek gebracht.

Zoals gezegd, zorgde zijn vriend, tevens secretaris, Charles Brand, voor het bijhouden van dat uitgebreide zakenregister en ook op deze ochtend was hij daarmede bezig.

Terwijl Lord Aberdeen de bladen las, streepte hij daarin nu en dan het een en ander aan, dat Brand later terugvond en dat hij dan uitknipte en inplakte. Ook vond hij zelf dikwijls bijzonderheden, die zijn vriend ontgaan waren; hij was dus druk bezig.

— Charles, zei Lord Aberdeen, een slanke lange man van moeilijk te schatten leeftijd, wiens zwarte haren aan de kanten reeds enigszins begonnen te grijzen, Charles, wil je me straks eens even laten zien wat we nu weten over Sir Helmsworth. Ik geloof niet, dat die informatie erg opschiet. Wil je daar straks eens naar kijken?

Beide mannen zagen elkaar een ogenblik aan.

Brand was in alle opzichten het tegendeel van zijn vriend. Hij was wel een hoofd kleiner en zijn haar was blond; zijn ogen blauw en stonden in een blozend gelaat, dat van een goede gezondheid en tevens van grote levenslust getuigde.

Lord Aberdeen echter was ernstiger, al konden zijn ogen ook soms van ingehouden humor tintelen.

— Zeker, Edward, antwoordde hij, ik ben zo aanstonds hiermede klaar en dan zal ik je laten zien wat ik over deze zaak bij elkaar heb. Je veronderstelling, dat die informatie niet hard opschiet is juist, ik zal dan ook zeggen waarom.

Lord Aberdeen knikte ten teken, dat hij gehoord had wat Brand zei en hervatte zijn lectuur. Brand werkte ijverig en zonder op te zien door.

Eindelijk, na een uur ongeveer, wierp Lord Aberdeen het blad, waarin hij las neer, rekte zich eens duchtig uit, sprong op en stak een sigaret op. Terwijl hij een dikke rookwolk uitblies, keek hij even over de schouder van zijn vriend, welke beweging deze aanleiding gaf te zeggen:

— Nog een paar minuten, Edward, dan ben ik klaar.

Dit was ook inderdaad zo en nu haastte Brand zich naar een der kasten, waar op een der planken het register stond met H. gemerkt.

Hij bladerde daar even in en legde het toen open voor zijn vriend neer.

Terwijl deze las, stak Brand nu ook een sigaret op en las over de schouder van zijn vriend mee.

Deze hief na enige ogenblikken het hoofd op en zei:

— Ja, dat is heel duidelijk, maar toch brengt ons dat geen stap nader bij hetgeen ik weten wil. Mij dunkt, dat het 't beste zal zijn als je van middag eens naar het British Museum gaat en daar in de bibliotheek alle oude almanakken de Gotha nakijkt tot zelfs die van de zeventiende eeuw toe. Wij moeten alles weten omtrent die oude baronets-familie, willen wij een juist oordeel kunnen vellen.

— Heel goed, Edward, zei Brand, ik vind het wel leuk om daar eens rond te neuzen, maar ik denk, dat het nogal tijdrovend is. Het is geen kleinigheid meer dan driehonderd boekjes in te zien.

— Neen, dat is het zeker niet, Charles, hernaam zijn vriend, maar je zult er toch vlugger mee opschieten, dan je denkt.

— Ik wil het graag aannemen, Edward, zei Brand, maar je weet, ik ben een onverbeterlijke boekenwurm en ik denk, dat ik me nog al eens zal laten verleiden om te kijken naar dingen, die ik eigenlijk niet nodig heb.

— Ja, beste kerel, dat kan wel, zei zijn vriend lachend, maar daar kan ik niets aan doen. Je moet je leren beheersen.

Het was nu tijd voor de lunch geworden, zodat de twee vrienden zich naar de eetzaal begaven, waar zij hun eenvoudige maaltijd alle eer bewezen, want beiden beschikten over een uitmuntende eetlust.

Toen zij gereed waren, ging Lord Aberdeen naar de Windsor-club, van welk lichaam hij vice-president was, terwijl Brand zich gereed maakte om naar het British Museum te gaan.

De gehele namiddag bracht laatstgenoemde in de grote koepelvormige bibliotheekzaal door en pas tegen vijf uur begaf hij zich ook naar de Windsor-club, waar de beide vrienden, zoals afgesproken was, het diner zouden gebruiken.

Het was als gewoonlijk tamelijk druk in de zalen. Vele kennissen kwamen Lord Aberdeen, en ook Charles Brand de hand drukken, zodat pas tegen de tijd, dat zij naar huis gingen, Brand in staat was zijn vriend te vertellen, hoe hij die namiddag met zijn werk was opgeschoten.

Een grote gesloten Rolls Royce wachtte de beide heren aan de voet der hardstenen trappen op. Een reusachtige chauffeur stond bij het portier, dat hij gedienstig openhield. Deze man was de trouwe James Henderson, die ook reeds jarenlang in dienst was van de Lord.

Met een vriendelijke groet aan het adres van de reus, stegen beiden in en een ogenblik later gleed de grote wagen geruisloos door de reeds stiller wordende straten van het West-End naar Hampstead Heath, waar zich het fraaie landhuis van Lord Aberdeen bevond.

Eerst in de auto kon Lord Aberdeen vragen naar de ervaringen van zijn metgezel in de grote, openbare bibliotheek.

— Ik ben zeker goed opgeschoten, Edward, zei deze, maar toch niet zo als wanneer ik niet aan mijn oude snuffelzucht had toegegeven. En in verband daarmee heb ik je iets te vragen, dat je me, hoop ik, niet kwalijk nemen zult.

Lord Aberdeen keek verbaasd zijn vriend aan. Dat klonk vrij raadselachtig en hij deelde zijn mening dan ook aan zijn vriend mee.

— Ik vraag het daarom, hernam deze, omdat hetgeen ik je te vragen heb, uitsluitend je zelf betreft. Ik ben namelijk in die oude Gotha-almanakken herhaaldelijk op de naam Lister gestoten en nu dacht ik...

Brand voleindigde de zin niet, omdat hij een grote verandering op het gelaat van zijn vriend meende te bespeuren. Het was alsof er een smartelijke trek op kwam en Brand zag duidelijk, dat hij het gelaat afwendde.

Wat had dat te betekenen vroeg hij zich af en, fijngevoelig als hij was, zweeg hij om zijn vriend niet in zijn overpeinzigen te storen.

De rit naar huis werd verder in stilzwijgen afgelegd en daar Lord Aberdeen het onderwerp niet meer aanroerde, zweeg ook Brand er over.

Tien minuten nadat zij thuis waren gekomen hadden zij zich reeds naar hun slaapvertrekken begeven en heerste er

in huis diepe rust.

Wie echter menen zou, dat alle bewoners sliepen, vergiste zich.

Nog lang bleef het licht in de kamer van Lord Aberdeen branden, ten bewijze, dat mylord nog niet naar bed was gegaan.

Deze voelde, dat hij niet zou kunnen slapen. De vraag van zijn vriend had allerlei herinneringen in hem wakker geroepen en hem aan het denken gebracht.

Eerst zat hij een hele tijd achtereen in een grote gemakkelijke stoel, maar later stond hij op, stak een pijp op en begon in zijn grote kamer op en neer te lopen, steeds maar op en neer, rusteloos, onvermoed, evenals een wild dier in zijn kooi, terwijl er allerlei brokstukken van zinnen mompelend van tussen zijn lippen vandaan kwamen.

Eindelijk echter, de klok in de gang had juist twee uur geslagen, klopte Lord Aberdeen zijn pijp leeg, richtte met een energiek gebaar het hoofd op en ging naar bed.

Het was hem aan te zien, dat hij een besluit had genomen en als er iemand in het slaapvertrek van mylord aanwezig was geweest, had hij hem de woorden kunnen horen mompelen:

— Ik zal hem morgen alles vertellen.

HOOFDSTUK II

DE STAMBOOM DER LISTERS

— Charles, zei Lord Aberdeen de volgende ochtend, toen ze beiden zaten te ontbijten, we zijn nu ongeveer twaalf jaar bij elkaar en in al die tijd heb je me één keer gevraagd naar mijn verleden. Je zult je herinneren, al is dat vele jaren geleden, dat ik door die vraag in een prikkelbare stemming geraakte en dat ik je onomwonden getoond heb niet genegen te zijn op die vraag te

antwoorden.

Dat was niet, omdat ik mij voor mijn verleden had te schamen, integendeel, maar het riep allerlei herinneringen in mij wakker, die verre van aangenaam waren.

De wonden in mijn ziel, die door dat verleden waren geslagen, waren nog niet volkomen geheeld en zonder dat je het wist, was jouw vraag de oorzaak,

dat die wonden weer gingen schrijnen.

Je vraag van gisteren wekte die oude herinneringen wéér op, maar nu — laat ik er dat direct aan toevoegen — zonder dat oude wonden werden opengehaald.

De tijd, die alles geneest, heeft ten slotte ook van die wonden slechts een nauw merkbaar litteken achtergelaten en ik geloof wel, dat ik je thans het een en ander kan vertellen uit dat verleden, dat tevens een helder licht zal werpen op vele dingen, die je thans nog onbegrijpelijk voorkomen.

Toen je indertijd bij mij kwam, vertelde ik je, dat mijn eigenlijke naam luidde: Lord Edward Lister, waarna je mij dan ook steeds Edward hebt genoemd. Dat klopt alles. Maar tevens weet je, dat ik mij John Raffles noem. Die naam heb ik aangenomen naar aanleiding van een geschiedenis, die ik eertijds in een oud archief heb gelezen en waarvan ik je straks meer zal vertellen. Maar ook de naam Lord William Aberdeen komt mij rechtens toe. Luister.

De stamvader van de Listers moet gezocht worden in een zekere Sir Edward Lister, die in de zestiende eeuw leefde en door de koning tot lord werd verheven. Zijn titel was erfelijk en ik ben in rechte lijn een afstammeling van hem. Tijdens Cromwell werd de familie Lister geparenteerd aan die van Aberdeen door een huwelijk en daar de dame in kwestie een «Lady in her own right» was, zoals dat heet, bleef de naam Aberdeen verwant aan die van Lister. Er was echter geen reden toe om die naam te voeren, zodat ik ...toen ... toen...

Hier haperde de stem van de spreker en Brand zag, dat in diens ogen tranen stonden.

Dit was zo iets zeldzaams, dat Brand naar zijn vriend toeging, hem de hand op de schouder legde en zei:

— Edward, als die herinneringen je pijn doen, haal ze dan niet meer op. Vergeef mij, dat ik weer op dat chapiter terug ben gekomen, ik kon niet vermoeden, dat...

— Wel neen, amice, hernam zijn vriend, er valt niets te vergeven. Die tranen in mijn ogen zijn daar niet in gekomen van smart, maar van woede. O, als ik nog aan die schurk denk.

Bij deze woorden schoten zijn ogen vuur.

— Om kort te gaan, Charles, ging hij voort, ik heb de naam Aberdeen aangenomen, omdat ik hoewel gerechtigd ben de naam Lister te dragen, dat op een zeker ogenblik niet wenste vanwege een feit, dat een einde maakte aan het bestaan van het stamslot der Listers, dat in Ierland in de nabijheid van Dublin was gelegen. Het heette Kasteel Canaroon en nu nog worden de ruïnes jaarlijks door honderden toeristen bezocht. Maar geen enkele van die toeristen heeft er een flauw vermoeden van, waarom het eertijds zo trotse kasteel tot een puinhoop is afgebromd en vergaan. Dit staat in nauw verband met de geschiedenis, die ik je wil vertellen.

Kom mee naar de bibliotheek. Laat je werk voor vandaag maar rusten.

De twee vrienden zetten zich in de bibliotheek in een paar gemakkelijke fauteuils.

Het werd een boeiend verhaal en zeker waard hier voor onze lezers op te tekenen.

Op de tiende Maart van het jaar 1801 heerste er grote vreugde op het kasteel Canaroon, gelegen in het Ierse graafschap Dublin, nabij de stad van die naam.

Lord Charles Lister, earl van Aberdeen, was twee jaar geleden, ofschoon reeds op hoge leeftijd, in het huwelijk getreden met een adellijke dame, die hem thans een zoon had geschonken.

Deze zoon nu was de erfgename van de titel en alle heerlijkheden, die, indien de Lord kinderloos overleden zou zijn, grotendeels overgegaan zouden zijn aan een ander geslacht.

Drie dagen na de geboorte werd de kleine lord gedoopt en ontving de namen: Gerald, Edwin. Eenieder die het kind zag, haalde de schouders op en dacht met medelijden aan de verwachtingen van de oude lord. Want het kind was klein, onooglijk en zwak en ieder-

een dacht, dat het wel niet lang zou blijven leven.

Deze veronderstellingen werden echter niet bewaarheid en toen de oude Lord Charles Lister twee jaar later voorgoed de ogen sloot, was het kind, dat de erfgenaam was van zijn titels en rijkdommen, ofschoon niet fors en sterk, toch zo veel bijgekomen, dat men niet bevreesd behoefde te zijn voor de komende jaren.

Zijn moeder omringde hem met haar tederste zorgen en het kind werd een uitstekende opvoeding overeenkomstig zijn rang en stand gegeven.

Niet alleen was hij zeer musicaal, maar ook hanteerde hij met meesterhand het penseel en de tekenstift. Reeds op achttienjarige leeftijd had hij een bundel gedichten geschreven en twee jaar later deed hij bij zijn intrede in het Engelse Hogerhuis zijn veel oudere medeleden versteld staan over zijn redenaarstalenten.

Het kon niet uitblijven, dat dergelijke talenten opgemerkt werden. Op nog jeugdige leeftijd werd Lord Gerald Edwin Lister reeds in de regering opgenomen. Verschillende jaren was hij in diverse functies werkzaam, tot zijn zwakke gezondheid hem tot aftreden noopte.

Maar enige jaren later, nadat zijn gezondheidstoestand aanmerkelijk verbeterd was, werd hij opnieuw tot een hoog regeringsambt geroepen, in welke kwaliteit men hem als onderkoning naar Brits-Indië afvaardigde.

Dit ambt was hem op verschillende wijzen zeer voordelig. Vooral wat zijn gezondheid betrof. Het warme, zachte klimaat maakte van de zwakke Peer een sterke man, die met vaste hand de teugels van het bewind kon voeren.

In zijn hoedanigheid van onderkoning kwam hij in kennis met een inlands vorst, namelijk Sultan Pangeran Adipati Alsoedin Djohor Aland Sjah, eveneens een zeer begaafd en kunstlievend man, met wie hij een oprechte vriendschap sloot.

Het verwonderde dan ook niemand, dat de lord, na enige jaren als vicekoning te hebben geregeerd, de hand

vroeg en verkreeg van de enige dochter van de sultan, Raden Adjeng Adinda Djohor.

Tegen alle verwachtingen in was dit huwelijk zeer gelukkig. Lady Adinda verschilde in alles van haar bruine zusters wat geestelijke eigenschappen betrof, alleen de huidskleur was dezelfde.

Toen Lord Gerald Edwin Lister na een zegenrijke periode van twaalf jaren naar zijn moederland werd teruggeroepen, aarzelde hij eerst hieraan gevolg te geven, maar daar de regering in die tijd was afgetreden en het nieuwe gouvernement een andere richting was toegedaan met haar kandidaten voor de hoge posten, moest Lord Lister aftreden en maakte hij zich gereed om naar zijn land terug te keren.

Met weemoed nam hij afscheid van het land, waar hij de gelukkigste dagen zijns levens had doorgebracht.

En wèl had hij daartoe reden. Want nauwelijks in het veel ruwere klimaat van Ierland aangekomen, werd hij ziek. Ofschoon hij na enige tijd herstelde, bleef zijn gezondheid, die door de klimaatsverandering een knak gekregen had, wankelend en acht jaren na zijn terugkeer overleed hij.

De droefheid van Lady Adinda was niet te beschrijven. In vroegere jaren was het in Engels-Indië gewoonte geweest, dat de weduwe van vorsten en hooggeplaatste personen zich met het lijk van haar overleden echtgenoot lieten verbranden. Lady Adinda zou niets liever zijn geweest. Zij zou zich gaarne hebben opgeofferd om met haar aangebeden echtgenoot in de dood verenigd te worden. Door de landswetten tegengehouden, kon zij echter aan haar verlangen geen uitvoering geven en nog acht droeve jaren moest zij op het kasteel Canaroon slijten, alvorens de dood een einde maakte aan haar aards bestaan.

In die acht jaren had zij echter verschillende dingen tot stand gebracht. Daar lijkverbranding in die dagen in Engeland en dus ook in Ierland niet was toegestaan, liet zij de kist met het stoffelijk overschot van haar echtgenoot voorlopig bijzetten in een grafkelder op

de algemene begraafplaats, maar daarin bleef de kist niet.

Gedreven door een ziekelijk verlangen om steeds in de nabijheid te zijn van het ontzielde lichaam van haar aangebeden man, liet zij in het park van het kasteel een grote, kunstmatige heuvel opwerpen.

In deze heuvel werd een grote ruimte uitgegraven, die bemetseld werd en welke zij tot mausoleum liet inrichten. Binnen een jaar tijds heerste in het inwendige van die heuvel een ongehoorde echt Oosterse pracht.

Midden in deze zaal verrees een graf-tombe van het fijnste witte marmer.

Boven op die tombe, eveneens in het fijnste witte marmer uitgehouwen, lag de levensgrote gestalte van Lord Gerald Edwin Lister.

Teneinde zich gemakkelijk naar deze zaal te kunnen begeven, liet Lady Adinda een onderaardse gang graven, welke in verbinding stond met de hall van het kasteel, zodat de slotvrouwe, zonder zich door het park te moeten begeven, droogvoets naar het mausoleum kon gaan.

Met echt Oosterse pracht omgeven, volkomen in het karakter van het land, waar hij zo vele jaren aan de zijde van zijn geliefde vrouw had geleefd, rustte thans Lord Gerald Edwin Lister.

Wanneer Lady Adinda, die, na het vertrek van haar zoon naar de hogeschool van Oxford, over veel tijd beschikte, naar de zaal was gegaan, liet zij kaarsen opsteken. Zij had haar blikken steeds gericht op het koude, bleke, marmeren beeld van de geliefde dode, die daarboven op de tombe in zijn ambtscostuum te sluimeren scheen.

Soms wendde zij de blikken van het beeld af, doch alleen om die te vestigen op het geschilderde portret, dat aan de wand hing en dat de Lord in zijn officieel gewaad voorstelde, omgeven door zijn bruine bedienden en te midden van zijn schitterende hofhouding. Daarnaast hing op dezelfde hoogte en op dezelfde wijze geschilderd, het portret van Lady Adinda zelf, die het hare had laten vervaardigen, onmiddellijk nadat zij uit Indië waren teruggekeerd.

Het stelde haar voor in een prachtig Oosters gewaad van lichte, gebloemde zijde, dat wonderbaar met haar huidskleur contrasteerde. Het liet haar armen onbedekt, terwijl een brede gouden band om haar prachtige, krullende blauw-zwarte lokken was gespannen.

Als zij naar die portretten keek, kon zij zich zonder moeite de gelukkige dagen, aan de zijde van haar gemaal doorgebracht, in het zonnige Indië, in haar herinnering terugroepen.

In het jaar vóór haar dood liet zij de laatste versiering in de grafkamer aanbrengen. Deze versiering bestond uit 'n groot houten Boeddhabeeld. Dit beeld was gemaakt naar het grote Boeddhabeeld van Daboutsjou en vertoonde daarmede een treffende gelijkenis. Dezelfde kalmte, dezelfde rust gingen van dit beeld uit, alleen midden op de borst flonkerde en schitterde een grote, gele diamant, die alleen reeds een enorme waarde vertegenwoordigde.

Toen Lady Adinda op vijf en veertigjarige leeftijd stierf, was haar zoon Arthur naar de krijgsschool vertrokken. Hij kwam thuis om de begrafenis van zijn moeder te regelen en vond onder haar nagelaten papieren een laatste wens van de dode op schrift gesteld.

Deze wens bevatte het verzoek haar stoffelijk hulsel bij te zetten in het mausoleum, in de onmiddellijke nabijheid van het stoffelijk overschot van haar echtgenoot, die zij zo oneindig lief had gehad.

Lord Arthur, die veel van zijn moeder gehouden had, maar haar door haar eenzellig, stil leven nooit goed had leren kennen, voldeed niettemin aan haar verzoek.

Drie dagen na haar dood werd zij dan ook in het mausoleum bijgezet.

Door haar dood veranderde er zeer veel op het kasteel Canaroon. Lord Arthur, die zich tot de zee voelde aange trokken, studeerde op de maritieme krijgsschool en was daardoor bijna het gehele jaar afwezig. Er werden verschillende bedienden ontslagen, de luiken van de meeste kamers werden gesloten en ook de deur, die naar de onderaardse

gang leidde, werd niet meer geopend.

Slechts één enkele tuinman werd de zorg voor het onderhoud van het grote park en de tuinen, die om het kasteel lagen opgedragen. De man kwam handen te kort en spoedig moest hij toezien hoe de paden met een dik mos werden overdekt, hoe allerlei woekerplanten zich tussen de bomen slingerden, hoe welig het onkruid groeide en hoe het park en de tuinen binnen korte tijd tot een ware wildernis werden.

De grafheuvel in het park verdween bijna geheel onder de bladeren en takken en niemand, vermoedde hierin een graftombe.

Ook het kasteel had de ogen gesloten. Voor de ramen waren luiken geplaatst; spinraggen, dik met stof en vuil bedekt, hoopten zich in de hoeken op.

Het vroeger zo levendige, mooie kasteel werd een somber, verwaarloosd gebouw, dat door iedereen werd vermeden.

Zoals het aan de buitenzijde was, zo werd het ook binnen. Slechts één enkele vrouw was aangesteld om de vertrekken een weinig schoon te houden, maar het goede mens werd langzamerhand oud, zij zag het hopeloze van haar taak, om al de reeksen vertrekken te onderhouden.

Tien jaren na de dood van Lady Adinda was het kasteel Canaroon, zowel van binnen als van buiten, hopeloos verwaarloosd en vervuild.

Omstreeks die tijd kwam Lord Arthur van de krijgsschool met de hoogste onderscheiding. Hij was een enigszins zonderling type, hield niet van vertoon en was de eenvoud zelve. Die eenvoud ging zelfs zover, dat hij zijn uiterlijk erg verwaarloosde. Niemand zou in die man, met zijn eenvoudige, bijna plumpe kleding, de zoon van de gevierde Lord Gerald Edwin Lister hebben herkend.

Na voleindiging van zijn studiën verzocht Lord Arthur Lister om een aanstelling bij Z.M. Vloot en in afwachting van die aanstelling toog hij naar de bakermat zijner vaderen om daar eens een kijkje te nemen.

Hoewel de jonge lord, zoals wij reeds weten, heel weinig om uiterlijkheden gaf, moet het gezicht van de verwaarlozing van het kasteel hem toch diep

aangegrepen hebben, want onmiddellijk na zijn terugkeer gaf hij last, dat alles van binnen en buiten zou worden in orde gebracht.

Terwijl men hiermede bezig was, bracht hij ook een bezoek aan het mausoleum onder de grafheuvel.

Was alles erg verwaarloosd, in dat vertrek was alles volmaakt hetzelfde gebleven. Door de hermetische afsluiting, waardoor stof en vuil zo goed als geheel buitengesloten bleven, kon men volstrekt niet zien, dat dit vertrek in zoveel jaren niet door mensen was betreden.

Zelfs Lord Arthur werd daardoor getroffen. Het enige, dat wel door de tijd geleden had, waren de met olieverf geschilderde portretten van zijn beide ouders, die aan de wand hingen.

Zeer waarschijnlijk, doordat de muur, waartegen zij hingen, enig vocht doortliet, vertoonde zich op beide schilderijen een weinig witte uitslag en om te voorkomen, dat hierdoor de portretten misschien bedorven zouden worden, gaf hij bevel de twee schilderijen over te brengen naar het kasteel. Hij liet ze daar in de grote hall ophangen, naast de andere portretten zijner voorouders.

Nog was men bezig met het schoonmaken van de vertrekken en het wieden van het onkruid in tuinen en park, toen Lord Arthur zijn aanstelling ontving.

Nu was niets meer in staat hem tegen te houden. Zonder af te wachten, dat de werkzaamheden beëindigd waren, vertrok hij naar zijn schip en was twee dagen later in zee gestoken om zijn eerste dienstreis te volbrengen.

Al het gedane werk was tevergeefs. Weldra verviel het park, de tuinen en het kasteel zelf weer tot dezelfde verwaarloosde ruïne van vroeger. Het gelek wel alsof het zelfs erger werd. De tuinman en de bewaakster stierven en werden niet vervangen. Het kasteel stond als het ware te beschimmelen en weg te rotten in de zon en de regen. Niemand die er zich iets van aantrok.

Niemand?

Toch wel! Er was iemand, die alles met van boosaardigheid fonkelende

ogen aanzag. Die met leedvermaak zag hoe de trotse muren van het kasteel op sommige plaatsen barsten begonnen te vertonen, hoe de tuin en het park een wildernis werd, hoe de koperen windvaan van de torenspits woel en de regen door de gebroken dakpannen plaste.

Tot er verschillende praatjes de ronde begonnen te doen. Eerst werd er op bedekte toon gefluisterd, later meer openlijk gesproken van grote schatten, die door Lord Arthur waren achtergelaten zonder beheer.

Deze praatjes kwamen ook hem ter ore, die met leedvermaak zag, hoe het trotse kasteel langzaam maar zeker tot een puinhoop ging vervallen. En hij maakte zijn plan.

Die man heette Rainald Wollop en was zeer ver verwant aan het geslacht der Listers, hoewel hij in geen verband stond met het geslacht der Aberdeens. Hij wist natuurlijk, dat Lord Arthur op reis was en vooreerst niet terug behoefde te worden verwacht.

Op zekere dag schafte deze verarmde bloedverwant, die een zeer slecht karakter had en altijd met de Listers in onmin had geleefd, zich een nieuw pak kleren aan. Het geld, dat hij hiertoe nodig had, bezat hij niet, maar door allerlei valse voorspiegelingen wist hij het te lenen. Hij hield nog wat geld over, begaf zich naar het kadaster van zijn parish, hetgeen zoveel wil zeggen als de burgerlijke stand bij ons, liet daar al zijn papieren verifiëren en zegelen, waarna hij de trein nam en naar kasteel Canaroon vertrok.

Hij ging op bezoek bij de burgemeester van het plaatsje, waaronder het kasteel ressorteerde, liet daar zijn papieren zien, vroeg en kreeg vergunning om het kasteel te bezichtigen en keerde bij de burgemeester terug met verschrikkelijke verhalen over een ergerlijke verwaarlozing.

Na een maand keerde hij nogmaals terug en liet nu aan de burgemeester een brief zien, die hij van de eigenaar Lord Arthur Lister uit Engels-Indië had ontvangen. In die brief werd Rainald Wollop gemachtigd al datgene te doen wat nodig was om het kasteel weer be-

woonbaar te maken, terwijl het daarvoor benodigde geld afgenomen mocht worden van de Kilston-Bank te Dublin, waar een groot deposito van Lord Arthur berustte.

Daar dit bij navraag juist bleek te zijn en de directeur van de Bank geen bezwaar maakte tegen het uitbetalen van een belangrijke som, nodig voor de herstellingswerken, kon ook de burgemeester, die een eenvoudige boer was, er niets tegen hebben, dat Rainald Wollop het kasteel binnentrok.

Deze, die de bewuste brief met verdraaide hand zelf had geschreven, liet nu verschillende sleutels maken, die op de deuren pasten en weldra was hij zodanig op het kasteel geïnstalleerd, alsof hij daar zijn gehele leven had gewoond.

Maar nu gebeurde er iets vreemds. Naarmate de tijd verliep, deden allerlei vreemde geruchten de ronde. Nu eens heette het, dat Lord Arthur gestorven was, dan weer was er iets geheimzinnigs gebeurd, dan weer had zich iets voorgedaan, dat een eeuwige schandvlek wierp op de persoon van de tegenwoordige Lord, kortom, men wist niet, wat men van dit alles moest denken.

Het werd nog erger, toen door de val van de regering er een ander ministerie kwam, waarin een vriend van Rainald Wollop werd opgenomen. Door diens bemiddeling werd Lord Arthur eenvoudig als hoofd van het geslacht der Listers afgezet en vervallen verklaard van het bezit der verschillende kastelen en heerlijkheden, terwijl Rainald in zijn plaats als hoofd van de familie werd aangesteld en de titel kreeg.

Zij, die hiervan vreemd mochten opkijken, moeten bedenken, dat in die dagen de zeden nogal ruw waren en men met geld veel meer gedaan kon krijgen dan men tegenwoordig zou denken.

Terwijl dit alles gebeurde, leefde Lord Arthur in Indië het nederige leven van een zeeman. Hij was een ronde, eenvoudige natuur, die in niets op zijn doorluchtige vader geleek en er tevreden mee was als hij voor zijn land zijn plicht kon doen.

Nadat hij enige jaren weg was geweest, huwde hij in Indië, evenals zijn vader vroeger had gedaan, maar niet met een Indische prinses, doch met de dochter van een hooggeplaatst regerings-ambtenaar, die niet rijk aan aardse goederen, maar een grote adeldom naar de geest bezat.

Twee jaren na het sluiten van het huwelijk werd Lord Edward Lister geboren. De knaap was wat men noemt: een voordelig kind en reeds op jeugdige leeftijd bleek, dat hij in vele opzichten op zijn doorluchtige grootvader geleek.

Van zijn moeder leerde hij de eerste beginselen en naarmate hij ouder werd, verzamelde hij een grote schat van allerlei kundigheden. Ook hij was weldra een groot musicus, ook hij speelde schitterend viool en piano, ook hij was een redenaar bij de gratie Gods, terwijl hij daarenboven een aangeboren kennis had van mechanica.

Reeds op jeugdige leeftijd hoorde hij van zijn moeder, van wie hij afstamde en waar hij eigenlijk thuis behoorde, terwijl hij de verhalen over het mooie en grote kasteel Canaroon als het ware verslond.

Hij begon hoe langer hoe meer te verlangen naar het land zijner vaderen, om kennis te maken met zijn bezittingen en de schatten, die zijn grootmoeder, Lady Adinda, had achtergelaten.

Wel kwam bij hem, evenals bij zijn moeder, nu en dan de vraag op, waarom zij zo ver verwijderd van hun bezitting leefden, maar als hij deze vraag aan zijn vader stelde, ontving hij een ontwijkend antwoord, want de eenvoudige zeeman begreep, dat, wanneer hij gedwongen zou zijn om naar Ierland terug te keren, het met zijn vrije, zorgeloze leven uit zou zijn.

Maar op zekere dag kwam hem ter ore wat er op Canaroon gebeurde en ofschoon hij Rainald Wollop nimmer van aangezicht tot aangezicht gezien had, becroop hem onmiddellijk de vrees, dat hier iets geschiedde, dat eigenlijk het daglicht niet kon velen.

Hij vroeg en verkreeg ontslag uit de dienst en keerde zo spoedig hij dit kon, naar Europa terug.

Het zou ons te ver voeren om alles in bijzonderheden te verhalen wat er toen gebeurde. Genoeg zij te vermelden, dat Rainald Wollop door allerlei kuiperijen op het kasteel wist te blijven en zijn neef kon beletten daar met vrouw en kind een voet te zetten. Lord Arthur begon een proces, dat het laatste beetje geld, dat hij op de Kilston Bank had staan, verslond. Hij verviel tot armoede, zijn vrouw stierf van verdriet en nadat hij haar in het graf gevolgd was, bleef de nog zeer jeugdige Edward alleen achter.

De ongeveer dertienjarige jongen geraakte in verkeerd gezelschap en leerde het handwerk van de inbreker tot in de perfectie.

Vele jaren leefde hij te midden van het grootste gespuis, maar hoe zonderling het ook moge klinken, hij bleef voor het uiterlijk altijd de nette, jonge man. Zijn kameraden keken enigszins met eerbied naar hem op, hadden veel respect voor zijn grote kennis en begaafdheden en stelden zich gaarne onder zijn bevelen. Nimmer zou hij iemand bevelen van wie hij wist, dat hij door hard werken zijn brood moest verdienen.

Hij stal slechts als hij wist, dat het de eigenaar niet verarmde.

Wel wist hij, dat hij iets onwettigs deed, maar het kwam niet in hem op er daarom mede op te houden. Verbitterd door de onrechtvaardigheid, die zijn vader had ondervonden en die hij, naarmate hij ouder werd, beter leerde begrijpen, was hij een vijand geworden van de Staat en maakte daarvan geen geheim.

In die dagen nam hij de naam John Raffles aan. Dit geschiedde naar aanleiding van een gebeurtenis, waarbij men hem naar zijn naam had gevraagd. Zonder argwaan had hij die genoemd, maar toen men hem begon uit te lachen en te vragen of hij zich misschien verbeeldde de werkelijke Lord Lister te zijn, die in Ierland op het grote kasteel Canaroon woonde, begreep hij, dat die naam voor hem dood en begraven was. Zich bedenkende welke naam hij nu aan zou nemen, herinnerde hij zich de per-

soon van Luitenant George Raffles, van wie zijn vader hem dikwijls had verteld. Daar deze man zijn gehele leven ongehuwd was gebleven en zich als taak had gesteld slechts datgene te doen wat de mensheid ten goede kwam, had de jonge lord zich dat leven tot voorbeeld gesteld en nu hij een naam moest aannemen, had hij zonder aarzeling die van zijn held gekozen.

Op zekere dag, nadat Raffles, die aan deze achternaam nog die van John had toegevoegd, een goede slag had geslagen, rijpte in hem het denkbeeld om naar Ierland te gaan en eens een onderzoek in te stellen naar de gebeurtenissen op het kasteel Canaroon, daar hij het toch wel een beetje al te erg vond, dat die indringer Rainald, die zich doodkalm Lord Rainald Lister liet noemen, maar op het kasteel bleef wonen en profiteerde van de rechten, die hem toekwamen.

Jong als Edward was, begreep hij maar al te goed, dat hij zich nooit op die rechten zou kunnen beroepen, wanneer hij niet de bewijzen van zijn goed recht in handen had, om welke reden hij zich dan ook naar Ierland begaf, om op de plaats zelf een onderzoek in te stellen.

Hij was pas onlangs vijf en twintig jaar geworden. Hij was slank, bijna lang had een krachtige gestalte, een fijn besneden gelaat, waarin het Oosterse type, dat aan zijn grootmoeder Lady Adinda herinnerde, duidelijk was waar te nemen, mooi zwart haar, doch wat het meeste opviel, een paar fraaie, lichtgrijze ogen, die van ingehouden levenslust tintelden en soms met een harde metaalglans konden schitteren.

Deze ogen waren volkomen gelijk aan die van zijn vader, Lord Arthur, zodat het niemand behoeft te verwonderen, dat de dorpelingen in hem onmiddellijk de zoon van Admiraal Arthur herken- den.

Met zijn grote, vlugge geest begreep Edward, dat hij hiermede zijn voordeel kon doen en hij belegde een vergadering van dorpelingen, waarbij hij hen toesprak en verzocht het voor iedereen geheim te houden, dat hij hier aange-

komen was, verder verzocht hij aan verschillende der oudst ingezetenen van het plaatsje Canaroon, om zoveel mogelijk bijzonderheden uit het leven van zijn ouders en grootouders en nam, terwijl dit onderzoek aanving, zijn intrek bij een der pachters van het kasteel.

Nog was men hiermee bezig en reeds wist de jonge Edward veel van hetgeen hij weten wilde, toen hij plotseling terug moest naar Londen.

Daar woonde een beschermeling van hem, een man, die hij als het ware uit de goot had opgeraapt. Deze was van Franse ouders, maar had hen zo vroeg verloren, dat hij zelfs geen enkele herinnering aan hen had bewaard. Daar de man hem aanstond en hij begreep, dat als hij zich niet over hem ontfermde, hij onvermijdelijk ten gronde zou gaan nam hij hem tot zich. De man heette Gaston en was zeer aan hem gehecht.

Van hem kreeg hij een dringende brief, om onmiddellijk terug te komen.

Hij ging, loste alle moeilijkheden op en was juist van plan weer naar Ierland terug te keren tot voortzetting van zijn onderzoek, toen hij van Mac Karthy, zo heette de pachter, bij wie hij zijn intrek had genomen, een brief kreeg die hem aanspoorde zijn vertrek zoveel mogelijk te bespoedigen.

Nauwelijks had hij de weinige regels, die de brief bevatte, doorgelezen, of hij sprong op.

Zijn ogen fonkelden en de aderen op zijn voorhoofd zwollen op.

Gaston keek zijn weldoener en meester verschrikt aan. Zo had hij hem nog nooit gezien.

Hij voelde, dat het op dit ogenblik niet geraten zou zijn, de jonge Edward tegen te spreken.

Deze echter sloeg vol minachting met zijn vlakke hand op de brief.

— Daarin herken ik mijn neef, riep hij uit. Maar deze schandelijke daad zal niet geduld worden, zo waarachtig als ik de eigenlijke en ware erfgenaam van het kasteel Canaroon ben, zo waar als mijn edele vader het slachtoffer is geworden van listen en hinderlagen en gemene schurkenstreken.

— Dus werkelijk van mijnheer uw neef, mompelde Gaston.

— Neen, deze brief is niet van mijn neef zelf, maar hij brengt mij op de hoogte van een nieuwe schurkenstreek van deze ontaarde afstammeling onzer familie.

Het is een noodkreet van onze oude erfpachter, die zich, tevens uit naam van verschillende lotgenoten, tot mij wendt.

Van jaar tot jaar heeft de oude woekeraar de pacht verhoogd, totdat ze niet meer opgebracht kan worden.

Met een beklemd hart hebben de pachters gehoorzaamd, om niet de grond te moeten verlaten, die reeds honderden jaren door hun familie werd bebouwd.

Deze woekeraar echter, die veel slechter is dan Shylock, blijft op zijn stuk staan. Als zij niet op de bepaalde datum betalen, worden zij volgens wet en recht verdreven.

Als bedelaars moeten zij met vrouwen en kinderen de grond verlaten, waarop hun voorouders honderden jaren als vlijtige, degelijke landbouwers in aanzien en eer waren en die nooit een dag te laat hun erfpacht aan de Listers hebben opgebracht.

Dat is de dank van een schurk voor

honderdjarige trouwe diensten, dat men de mensen uit hun huis en hof verjaagt.

Maar ik wil niet, dat het zal gebeuren, want ook ik ben een Lister en zelfs de eigenlijke lord, niet hij, die op het kasteel woont.

Gaston had de handen gevouwen en een dikke traan rolde over zijn wangen.

— Een echter Lister, dat is mijn lord. O, ik weet het, gij zult niet dulden, dat de trouwe, vlijtige Mac Karthy en de anderen ten gronde gaan. Het zal u gelukken, Lord Edward, want wat gij onderneemt, daarop rust Gods zegen.

— Ja, ik zal deze schurkenstreek verhinderen. Mac Karthy zal niet tevergeefs mijn hulp hebben ingeroepen. Hier heb je geld, Gaston.

De Lord nam een aantal bankbiljetten uit zijn portefeuille en overhandigde die aan Gaston, die hem vol spanning aankeek.

— Je vertrekt, vervolgde de lord, dadelijk van hier naar Holyhead en verder per stoomboot naar Dublin.

Daar huur, of beter, koop je twee goede paarden met rijtuig en wacht op mij in Threeroads-Turn in de Zuidelijke voorstad. Vraag maar, een kind zal je de weg wijzen.

HOOFDSTUK III

EEN WANHOPIGE PACHTER

Kalm en vriendelijk lag de pachthoeve van Mac Karthy te midden der goudgele korenvelden, omgeven door dichtbegroeide heuvels.

Vol zorgen en met gefronst voorhoofd stond de pachter, een grote, welgebouwde man van ongeveer veertig jaar, met gebruind gelaat en welig blond kroeshaar op de drempel van zijn woning.

Hij keek een jachtwagen na, waarin een vrolijk herengezelschap naar het

kasteel reed, dat op enige afstand zichtbaar was.

Naast hem stond zijn vrouw met roodgeweende ogen. Een ongeveer vijfjarige knaap hield zich vast aan haar rokken, terwijl zij een kind van nauwelijks een jaar in haar armen hield.

Een meisje en een jongen van 7 en 9 jaar speelden met de zorgeloosheid der jeugd in de hof.

Het rijtuig, waarin het gezelschap heenreed, dat hier in de buurt een picnic had gehouden, behoorde aan de eigenaar van het kasteel, Edwards neef, Lord Rainald Lister, wiens karakter wij reeds hebben leren kennen.

Hij had stil laten houden bij de pachthoeve en de pachter naar buiten laten roepen.

In tegenwoordigheid van zijn gasten had hij hem zonder mededogen er aan herinnerd, dat de laatste betalingstermijn van de pacht verstreken was.

Als hij de volgende dag de pacht niet tot de laatste cent had betaald, zou mylord hem met zijn gezin uit het huis laten zetten, zoals het iemand toekwam die niet in staat was, het luttele bedrag, dat hij aan zijn heer verschuldigd was, op tijd te voldoen.

— Och, heb nog enig geduld, mylord, had de pachter gesmeekt. Gij weet, dat ik altijd stipt was, evenals mijn vader en voorvaderen, die deze akkers hebben bebouwd. Maar de pacht is werkelijk te hoog en de mislukte oogst...

— Allemaal praatjes, riep Lord Rainald honend uit.

Als je morgen niet betaalt, kan je met je hele familie naar de duivel lopen. Begrepen?

De pachter richtte zich op en keek zijn broodheer met vaste blik aan.

— Ik zal u alles betalen, maar gij moet mij nog wat uitstel geven, want, weet wel, mylord, dat ik hier erfpachter ben en dat ook ik van mijn goed recht in de Verenigde Koninkrijken gebruik wens te maken.

Men kan mij niet voetstoots weggagen, zoals gij dat denkt te doen, vooral niet als buiten mijn schuld de oogst mislukt is.

— Wat? Ellendige boer, mijn woord is hier wet en wat ik zeg, gebeurt.

Met tranen in de ogen knielde nu Mary, de vrouw van de pachter, bij het rijtuig neer:

— O, mylord, heb medelijden, terwille van onze kinderen.

Maar de pachter richtte haar met zijn krachtige hand op en beduidde haar, in huis te gaan.

Toen zij haar man aankeek, begreep zij, dat zij gehoorzamen moest en met haar kind op de arm wankelde zij snikend naar huis.

— Verneder je niet nutteloos, zei haar man op scherpe toon. Die man heeft een stenen hart.

— Hond, durf je mij beledigen, riep Lord Rainald.

— Op scheldwoorden antwoord ik niet. Is dit alles, wat uwe Lordschap mij te zeggen heeft?

— Loop naar de duivel, onbeschaamde kerel.

— Dan behoef ik niet ver te gaan, antwoordde de boer op kalme toon, terwijl hij zich omkeerde.

Pachter Mac Karthy en zijn nog steeds wenende vrouw hadden angst voor de toekomst. Zij dachten minder aan zichzelf, dan aan het harde lot, dat hun kinderen wachtte.

De pachter maakte een handbeweging, alsof hij zeggen wilde:

Wat geeft het. De strijd moet gestreden worden.

Plotseling keek hij verbaasd op.

Van de tegenovergestelde zijde als die waarin de jachtwagen was verdwenen, zag hij nu twee ruiters in snelle draf naderen. Het was duidelijk te zien, dat zij naar zijn hoeve kwamen.

Mac Karthy sloeg zijn handen samen en keek met grote spanning.

— Mary. Kijk eens, riep hij. Zij komen naar ons huis toe. Als dat...

— Dat zal toch de politie niet reeds zijn? riep de pachtersvrouw, terwijl zij haar jongste kind vaster aan haar borst drukte.

— Domme gans, wat praat je toch van politie. Neen, ik dacht aan iemand anders. En als ik de eerste ruiter goed bekijk... Dat is niemand anders dan...

— Wie bedoel je toch? Ik heb alle moed verloren. O, Mac, wat moet er van onze kinderen worden?

— Houd toch eens even je mond, jij, hernam de boer korzelig. Ja, hij is het... hij is het. O, ik wist wel dat hij zijn oude Mac Karthy niet in de steek zou laten.

— Maar wie bedoel je toch, Mac? Zeg eens. Spreek dan toch.

— Jij bent met blindheid geslagen, Mary. Anders zou je zeker die lange, slanke man, die de ander een heel eind vooruit is, herkennen. Herken je hem nu nog niet?

— Ja, nu wordt alles weer goed. Ja, ik zie het al. Het is onze jonge lord. Maar wat komt hij doen, weet hij iets van ons ongeluk? vroeg Mary.

Gedurende dit gesprek waren de beide ruiters genaderd en dadelijk sprong Edward van zijn hijgend, dampend rijder, waarvan hij zijn metgezel de teugels toewierp.

— Gaston, zei hij, je oude benen hebben zich goed gehouden, dat moet ik zeggen. Je hebt het paardrijden nog niet verlerd.

Daarop wendde hij zich tot de pachter, schudde deze de hand en reikte toen zijn rechter aan Mary, welke deze wilde kussen, wat de trotse Engelsman echter belette.

— Nu, Mac Karthy, daar zijn wij dan om op ons erfgoed de zaak eens op te knappen. Weest nu allebei maar gerust. Van de voornemens van mijn waarde neef zal niet veel komen. Ik zal hem wel weten te dwingen.

Het zou wat moois zijn, als het geslacht der Mac Karthy's om een ellendig beetje geld in de vreemde en in de ellende gedreven zou kunnen worden.

Ik zal er voor zorgen, dat de pacht lager wordt. Zij zal niet meer als een last drukken voortaan.

— O, Lord Edward, zei de pachter met vochtige ogen, als gij dat zoudt kunnen bewerken. Dan zou ik u zegenen en mijn kinderen en kindskinderen na mij.

Wat wij volgens recht en billijkheid verschuldigd zijn, willen wij graag betalen. De pacht, die uw neef ons heeft opgelegd, is echter veel te hoog en maakt ons, pachters, allen tot bedelaars.

— Dit zal geregeld worden, Mac Karthy, ik geef je mijn woord erop. Maar vertel eerst eens, hoe hoog het verschuldigde bedrag is.

De pachter zweeg een ogenblik.

— Hij heeft ons allen opgeslagen en ik moet nu 450 pond opbrengen, antwoordde hij op zachte toon.

— Maar heb je dat kunnen aannemen, jij en de andere pachters? Dat had je je niet moeten laten welgevalen. Dat is immers belachelijk, zo'n hoog bedrag voor deze kleine hoeve. Neem mij niet kwalijk, Mac Karthy, maar dat was een grote dwaasheid.

Je had er je met alle kracht tegen moeten verzetten.

Nu, ik zal de zaak wel voor jullie opknappen.

Rijd jij maar vooruit, Gaston. Ik kan je nog geen rust gunnen.

Ik ben van plan eens een grondig onderzoek in te stellen op het kasteel. De gelegenheid om naar die oude pachtbrieven te zoeken is meteen schitterend om te zien of ik niets aangaande de documenten kan ontdekken... waarbij ik zelf belang heb.

Misschien zijn er nog mensen van het oude personeel van mijn vader overgebleven. Als dat zo is, vertel je hun van wie je komt en wat ik verlang; ik denk, dat ze je wel de weg zullen wijzen.

Het eerste wat ik nodig heb is een plattegrond van het kasteel.

Hier, neem geld mee, misschien dat je het nodig hebt, ofschoon ik het niet geloof. Als je kunt, moet je sleutels zien te bemachtigen, die zullen me prachtig van pas komen.

Zoek ook voor je paard een goede schuilplaats. En nu, vooruit, aan het werk, je weet wat ik bedoel en ik twijfel er niet aan of je zult je goed van je taak kwijten.

Gaston knikte nadrukkelijk met het hoofd, hij had goed begrepen wat zijn meester wilde en voelde zich trots en gelukkig dat hem zulk een belangrijke boodschap was opgedragen.

Nu haalde Edward uit zijn portefeuille negen biljetten van 50 pond sterling en stelde die de boer ter hand.

— Hier, pak aan, Mac Karthy, dat is het pachtgeld. Dat geef je aan Lord Rainald; denk er om, dat je een kwitantie krijgt, want ik vertrouw die oude schurk niet verder dan ik hem zie. Misschien is het nog beter, dat je vrouw het hem brengt. Ja, doe dat. Roep haar eens even hier, ik wil haar nog wat instructies geven.

Weldra stond de heldere, frisse pachtersvrouw voor Edward.

— Mary, zei hij, ik heb je man het benodigde geld gegeven om de pacht-som te betalen, maar hij moet het niet zelf wegbrengen, doe jij dat. Mannen laten zich nog al eens vlug door hun drift te ver voeren en het is beter, dat wij hem niet al te kwaad maken. Jij, met je vrouwelijke tact, zal dat beter kunnen. Dus, zoals afgesproken, jij vraagt Lord Rainald te spreken, geeft hem het geld en vraagt om de kwitantie. Denk er om, dat je niet heengaat zonder die kwitantie te hebben ontvangen. Als hij die kwitantie niet geven wil, dan neem je het geld weer mee, maar zorg er voor, dat er getuigen bij zijn, die zien, dat je het geld bij je hebt, anders heet hij dat later misschien nog liegen.

Als je dan eenmaal de kwitantie beet hebt, dan verzoek je hem om de pacht-som te verlagen en weer te brengen op het oude bedrag. Onthoud vooral goed wat hij dan zegt; want ik denk zo, dat hij, als hij zich boos maakt, zich meer zal laten ontvallen dan wel dienstig is en waarmee ik misschien mijn voordeel kan doen.

En nu, vooruit, Mary, trek je beste kleren aan en laat eens zien, dat ik je om een boodschap kan sturen.

— Het is goed, mylord, zei nu Mac Karthy, dat Mary gaat.

Misschien zou ik buiten mij zelf zijn

van woede, als ik tegenover die oude weekeraar stond.

— Dus flink erop los, zei Edward. Er is haast bij de zaak. Neem het geld, Mary, kleed je aan en dan vlug naar het kasteel.

Toen boog hij zich naar haar over en fluisterde haar wat in het oor.

Daarna nam hij de teugels, die Gaston om een boom had gebonden, weer op, sprong in het zadel en reed met een vriendelijke groet in een snelle draf naar het oude kasteel zijner vaderen.

Spoedig had hij de oude, witte muur bereikt, die het reusachtige park rondom het slot omgaf en hij wendde zich naar de paardenstal, waar hij Gaston's bruintje reeds zag staan. Hij bracht zijn paard ook daarheen, nam een tamelijk omvangrijk pakje uit zijn zadeltas en keek met scherpe blik om zich heen, of niemand in de buurt was.

Nadat hij zich had vergewist, dat hij niet bespied werd, haalde hij een zwart-zijden masker te voorschijn en bevestigde dit voor zijn gelaat. Hij drukte zijn zachte sporthoed diep over het voorhoofd en sloop behendig het door Gaston opengelaten parkhek binnen.

Hier sloeg hij een door struikgewas, slingerplanten en onkruid bedekt, blijkbaar niet meer in gebruik zijnde pad in. Het was buitengewoon moeilijk zich hier een weg te banen.

HOOFDSTUK IV

HET PRAALGRAF VAN DE ONDERKONING

Bij een kromming van het pad verhieven zich voor hem twee grillig gevormde Indische zuilen, die echter bijna geheel verborgen waren onder mos, klimop en reusachtige varenplanten. Tussen deze beide zuilen bevond zich een roestige ijzeren deur.

Edward wist precies waar hij zich nu bevond. Uit de verhalen en beschrijvingen van zijn moeder wist hij, dat hij thans voor de grafheuvel stond, waaronder het praalgraf van zijn grootvader, Lord Gerald Edwin Lister was aangelegd. Hij besloot daar te wachten op

Gaston, die, als hij het park uitging, noodzakelijk vlak langs deze plek moest komen, zodat hij hem kon zien, zonder dat hij gezien werd.

Behoedzaam keek hij om zich heen, maar het struikgewas en de natuurlijke wildernis van het park beschutte hem volkomen tegen onbescheiden blikken.

Geruime tijd moest hij wachten. Verschillende keren stond hij reeds op het punt om op onderzoek uit te gaan, maar hij begreep toch, dat het veel veiliger was te wachten. In de eerste plaats kon men hem misschien zien en ten tweede liep hij de kans, dat hij Gaston miste, terwijl deze wel degelijk waardevolle mededelingen bij zich kon hebben.

Er verliepen een tiental minuten, die Edward met zijn rusteloze natuur als het ware eindeloos voorkwamen en juist dacht hij er in alle ernst over, om het er maar op te wagen en weg te gaan, toen hij plotseling voetstappen op het grint hoorde kraken.

Hij dook weg achter een dicht bosje en bespiedde de naderende door de takken.

Gelukkig, daar kwam Gaston aan en nogmaals gelukkig, hij was alleen. Edward liet een steentje vlak voor de voeten van Gaston neerkomen en deze, wel vermoedende, dat het van zijn jonge meester was, keek voorzichtig om zich heen.

Nu kwam Edward vlug voor de dag en kon van Gaston de aangename tijding in ontvangst nemen, dat deze enige waardevolle dingen had gehoord.

Weliswaar was er niemand meer van het oude dienstpersoneel in leven, maar een zoon van de oude tuinman was door Lord Rainald thans als tuinman aangesteld.

Deze man klaagde er, evenals het andere personeel, over, dat de nieuwe eigenaar buitengewoon gierig en inhalig was. Zij ontvingen slechts een karig loon, weinig en slecht eten, terwijl er nooit één vriendelijk woord over de lippen van de gierigaard kwam. Ook hadden zij diep medelijden met de arme pachters, die uitgezogen werden door de tegenwoordige bewoner en voor wie men

vreesde, dat zij spoedig van hun hoeven zouden worden verjaagd.

Toen de tuinman vernam voor wie Gaston optrad, zegde hij hem zijn volle medewerking toe en toonde dit onmiddellijk door een nauwkeurige plattegrond te maken van het inwendige van het kasteel. Door dat dit nog al enige tijd had geduurd, was hij langer weg gebleven dan hij gedacht had.

Ten slotte had Gaston een omweg moeten maken, teneinde niet voorbij de hoofdingang van het kasteel te moeten gaan. Het was de gewoonte van de tegenwoordige bewoner, om zijn maaltijden te gebruiken in de grote hall, zodat hij niet voorbij de deur kon gaan. De tuinman leidde hem langs een andere weg, daar het juist zoetjesaan tijd werd voor het diner, dat Rainald omstreeks dat uur van de dag gewoon was te gebruiken.

Edward toonde zich zeer tevreden over hetgeen Gaston te weten was gekomen en verzocht hem nu naar de hoeve van Mac Karthy terug te gaan en daar op hem te wachten.

Gaston nam afscheid van zijn jonge meester, die nu weer alleen was met de stille natuur om hem heen.

Het was altijd stil in de nabijheid van de grafheuvel, het scheen wel alsof de vogels wisten, dat deze plek aan de doden was gewijd, want er kwam er niet een om te nestelen in de takken van de bomen, die rondom de heuvel groeiden.

Edward liet zich echter door deze onnatuurlijke stilte niet afschrikken.

Hij haalde een fraaie, stalen breekbijtel uit zijn zak te voorschijn en na enkele pogingen reeds kraakte het verroeste slot. Lord Lister was op alles voorbereid. Hij nam een oliespuitje uit een zijner zakken en smeerde hiermede zowel het oude slot als de hengsels.

De deur ging nu geruisloos open en diepe duisternis gaapte hem aan.

Hij sloot de deur weer achter zich en liet zijn elektrische zaklantaarn werken. Daarop daalde hij kalm de trap af, die voor hem lag.

Ongeveer twintig treden brachten hem in de fantastische Indische zaal, waarin

de marmeren graftombe van zijn grootvader stond.

In het midden van de zaal, achter de tombe, was het glimlachende Boeddha-beeld geplaatst.

Diepe, doodse stilte omgaf hem en onwillekeurig kwam nu zelfs de levenslustige, overmoedige Edward Lister onder de indruk. Bovendien greep de gedachte, dat in deze zaal, onder die marmeren graftombe, welke werd gesteund door de massief gouden pilaren, het lichaam van zijn illustere grootvader en aan zijn voeten, onder de zerk, waarop hij thans stond, het lichaam van zijn grootmoeder Lady Adinda rustte, hem sterk aan.

Er kwam als het ware een diepe eerbied over hem en met ontzag keek hij naar de koele zwarte wanden, waar, in het glanzende marmer, het licht van zijn elektrische lantaarn werd weerkaatst.

Deze ontroering duurde echter niet lang. Zijn praktische geest kreeg weer de overhand en weldra plaatste hij zijn lantaarn zo, dat het licht viel op het vel papier, dat hij in zijn handen hield. Het was de plattegrond, die hij van Gaston had ontvangen.

Met zijn voorvinger langs de lijnen wijzend, volgde hij in gedachten de loop der gangen en vertrekken. Plotseling nam hij zijn wijsvinger van het blad papier weg en legde die tegen zijn neus. Dat was een manueel, een gewoonte van hem geworden en hij deed het altijd wanneer iets sterk zijn aandacht trok en hij daarover ernstig nadacht.

— Dus, mompelde hij bij zich zelf, dat is de geheime onderaardse gang, die in dit grafgewelf uitkomt. We zullen straks eens zien waar die deur is, voorlopig interesseert het mij méér te weten waar die gang aan de andere zijde op uitkomt. Ik meen, dat mijn moeder gezegd had, dat de gang leidde naar het boudoir van Lady Adinda. Maar als ik de loop van deze lijnen volg, dan... halt, ik geloof, dat ik het heb.

Wederom bleef hij enkele minuten het papier aandachtig bestuderen... Toen knikte hij nadrukkelijk met het hoofd, vouwde het papier op en stak het in zijn zak.

— Het is zo, het kan niet anders, mompelde hij, de gang komt uit in de hall, vlak boven of vlak onder het schilderij van Lady Adinda, dat staat duidelijk op de plattegrond, alleen begrijp ik niet...

Plotseling hield hij op en gaf zich een klinkende klets tegen het voorhoofd.

— Ik ben een driedubbele ezel, zei hij, tussen zijn tanden. Dat ik daar niet eerder aan heb gedacht. Natuurlijk is het schilderij vlak voor het draaiende paneel gehangen.

Hij legde zijn pakje op het marmeren rustbed en opende het.

— Mijn dappere voorvader zal het mij, denk ik, evenmin als de prinses, kwalijk nemen, dat ik mij hier ga verkleden.

Hij nam nu een opvouwbare spiegel uit het pak en begon zijn gelaat met allerlei stiften te bewerken als de volleerdste acteur.

Reeds spoedig had het een bruinachtige tint gekregen en tevens, door het aanbrengen van bijzondere schaduwen en donkere omranding der ogen, een vrouwelijke uitdrukking.

Uit het meegebrachte pakket nam hij nu een prachtig geborduurd, zijden gewaad in heldere kleuren. Nadat hij zijn jas en vest had uitgetrokken, hulde hij zich in dat zijden gewaad.

Hij bevestigde een brede, gouden armband om een zijner polsen en schoof ringen met schitterende stenen aan zijn vingers.

Daarop nam hij een pruik van pikzwarte krullen, bevestigde deze op zijn hoofd en versierde de zwarte haren met een gouden band.

Nadat hij zijn laarzen had uitgetrokken, zijn broekspijpen omgeslagen en gele zijden schoenen had aangedaan, stond de vorstelijke gestalte der Indische prinses, waarschijnlijk iets groter dan zij het in werkelijkheid was geweest, in haar eigen grafgewelf.

Met een onderzoekende blik in de vouwspiegel bekeek hij zijn eigen beeld en, het moest gezegd worden, de vermomming was uitstekend geslaagd.

Het paste echter slecht bij de zijden japon, dat de Indische vorstin nu twee

blinkende revolvers uit het pakket nam, die zij aan weerszijden in de zakken van het gewaad verborg.

Daarop pakte hij jas, vest en laarzen in het papier, rolde alles zo klein mogelijk op en verborg het pakje in het donkerste hoekje van een nis.

Aldus gereed zijnde liep hij enige ogenblikken heen en weer, ging in gedachten verdiept op het rustbed zitten en mompelde eindelijk:

— Nu eerst even een sigaret.

Edward was een hartstochtelijk roker. Zelden zag men hem zonder sigaret of pijp in de mond, en ook nu, hoewel hij er zich volkomen van bewust was, dat hetgeen hij ging doen, gevaarlijk was, daar de tabaksrook hem zou kunnen verraden, kon hij geen weerstand bieden aan deze gewoonte en haalde een sigaret uit zijn koker.

Terwijl hij aldus, in de vermomming der Indische prinses, zijn sigaret rookte, keek hij plotseling op.

Hij had een geluid gehoord. En even daarna hoorde hij het wéér.

Al was het nog op verre afstand, toch vernam hij naderende schreden. Het geluid was in het gewelf duidelijk hoorbaar.

Edward nam zijn sigaret uit de mond, trapt haar uit, opdat zij niet door zou smeulen en wierp haar achter het graf van de onderkoning.

Toen hield hij zich doodstil en luisterde.

De schreden kwamen nader en hij onderscheidde een zuchten als van iemand, die zwaar ademhaalt.

— Er komt iemand door de onderaardse gang van het kasteel hierheen, fluisterde Edward. Ik ben anders niet nieuwsgierig, maar wie zou nu hier komen en welke zware last zou hij dragen, dat hij zo zucht? Daar moet ik méér van weten!

Hij haastte zich nu, om een schuilplaats te zoeken en vond die achter een zwaar vergulden candelaber, die achter in het gewelf stond.

In de gedaante der vorstin kon hij bovendien geen geschiktere schuilplaats kiezen, vooral, als hij eens gelegenheid

mocht krijgen om een woordje met de bezoeker te spreken.

De verrijzing der Indische prinses uit haar graf zou ook de dapperste schrik aanjagen.

Daar de candelaber vrij dik was, behoefde hij slechts op zijn knieën te gaan zitten om niet gezien te worden, terwijl de eerste kaarsenarmen hem een uitstekend steuntje voor zijn armen boden.

In gespannen verwachting keek hij in de duisternis om de hoek van het praalgraf, vanwaar hij bij voldoende belichting de opening van de gang achter het Boeddhabbeeld kon zien.

Luid en zwaar naderden de schreden.

Plotseling werd een zwakke lichtstraal in de gangopening zichtbaar en Edward hield zijn blik onafgewend op deze plaats gericht.

Zijn geduld zou beloond worden.

De lichtstraal werd helderder en plotseling kwam een bejaard man hijgend de grafkelder binnen.

Hij droeg blijkbaar een zware, grijze kist op de schouder, terwijl hij zichzelf bijlichtte door middel van een elektrische zaklantaarn.

Hij plaatste deze lantaarn op een uitstekende punt van het Boeddhabbeeld, nam de grijze kist voorzichtig van zijn schouder en zette haar voor zich neer.

— Sapristi, bromde hij op ontevreden toon, de slechte lucht in die lange gang, en de zware kist, het is bijna te veel voor mij. Hij wankelde naar het rustbed en zuchtte.

Toen hij echter zijn hoog opgeslagen kraag neerdeed en de slappe hoed, die zijn gelaat gedeeltelijk had verborgen, naast zich legde om het zweet van zijn voorhoofd te vegen, had de schone prinses, die achter de candelabers op haar knieën lag en haar ogen niet durfde geloven, zichzelf bijna vergeten en een kreet van verbazing geuit.

Maar met zijn gewone zelfbeheersing onderdrukte Edward zijn verbazing en dacht:

— Kijk, kijk, neef Rainald. Nu ben ik toch nieuwsgierig, wat die hier te doen heeft.

Lord Rainald was een beetje bekomen van zijn vermoedheid. Hij stond op en ging naar zijn kist.

— Een vreemde lucht in zo'n grafkelder, mompelde hij hoofdschuddend. Als men niet beter wist, zou men denken, dat het hier naar sigaretten rook. Maar nu aan het werk.

Hier zal niemand de papieren zoeken. Hier zijn ze goed bewaard, want ik durf wedden, dat niemand behalve ik, het geheim van de Boeddha kent, dat ik dezer dagen toevallig ontdekte.

Edward verloor geen syllabe van de woorden van zijn neef en wendde geen oog van hem af. Maar hoe verbaasd was hij, toen de oude man op het edelgesteente drukte, dat hij direct op de borst van het Boeddhabeeld had opgemerkt. Maar nooit had hij kunnen denken, dat de diamant de sleutel vormde van een geheim, dat hem nu onthuld werd.

Zodra namelijk de oude Lord op de steen had gedrukt, viel het voorste gedeelte van het beeld neer. Edward zag nu, dat de houten Boeddha hol was en reeds lang tot geheime bergplaats had gediend, want verschillende vakjes werden zichtbaar.

De oude Lord opende met een sleuteltje een der vakken en ontsloot daarna de kist, die op de bodem stond. Hieruit nam hij een pak papieren of documenten, schoof ze in het geopende vak van het Boeddhabeeld en sloot het weer.

Daarop nam hij verschillende kleinere portefeuilles uit de meegebrachte kist en verdeelde ze in de andere vakken. Eindelijk lichtte hij het voorste stuk van het beeld op en liet het op zijn gewone plaats dichtvallen.

Evenals tevoren vertoonde het Indische afgodsbeeld zijn verheven glimlach.

— Ziezo, nu kunnen de pachters komen en mij voor het gerecht dagen. Ik zal zweren, dat er geen papieren bestaan en ten bewijze zal ik de politie, of wie er anders met het onderzoek wordt belast, mijn gehele archief ter beschikking stellen. Dan wordt het tenminste ambtshalve afgestoft.

Nu mag iedereen om de juwelen der Indische prinses komen. Niemand kan mij iets bewijzen. En ook van het intrekken der onterving van de dolle admiraal weet ik niets.

Waarom bewaar ik al die prullen eigenlijk? Ik had alles reeds lang moeten verbranden. Maar ik weet niet, wat mij steeds ervan terughield.

De indringer lachte boosaardig en zette zijn vilten hoed weer op.

Hij sloot de grijze kist, zette haar op zijn schouders, nam het licht weer op en verliet, zonder om zich heen te kijken, het onderaardse verblijf. Weldra was hij in de gang verdwenen en aan Edwards blikken onttrokken.

De Indische prinses kwam nu voorzichtig uit haar schuilhoek te voorschijn. Zij snelde naar de opening van de gang en luisterde.

De schreden waren bijna niet meer verneembaar en na enige ogenblikken was alles doodstil.

Edward liet nu zijn lamp ontgloeien en liep met vlugge schreden naar het Boeddhabeeld.

Onrustig liep hij tussen het beeld en de grafombe heen en weer.

Diepe droefheid om zijn verloren leven maakte zich van hem meester en deze oude schurk, die hij zoëven beluisterd had, was oorzaak van alles.

Gloeiende haat laaide in hem op, haat tegen deze verre neef, tegen de maatschappij, die slechts de rijken acht en eert, de armen verstoot en hun allerlei hinderpalen in de weg legt, die hun belletten, zich weer op te werken.

En nu, nu hij niet meer terug kon, nu moest hij door een toeval vernemen, dat hij toch nog gelukkig had kunnen zijn.

Nu begreep hij, dat hij deze schurk, die eerst zijn vader had bedrogen en ongelukkig gemaakt, die ook zichzelf in het verderf had gestort, in een afgrond, waaruit hij niet meer gered kon worden, nu begreep hij, dat hij zijn neef had kunnen ontmaskeren en bestrijden, als hij slechts geduld had gehad af te wachten tot het juiste ogenblik gekomen was.

— Wacht maar, valse ellendeling, die mijn vader en mij in het ongeluk hebt

gestort. Op geheel andere wijze dan je vermoedt, zal ik met je afrekenen.

Ik zal je dààr treffen, waar je het gevoeligst te raken bent, in je vuile hartstocht van hebzucht en gierigheid, die je tot misdadiger heeft gemaakt.

Dat, wat jij het meeste vreest, wat je niet zult kunnen dragen, zal ik van je maken: een bedelaar.

Grote vastberadenheid stond nu op het gelaat der gewaande prinses te lezen en haar ogen fonkelden.

Kalm drukte hij nu op de edelsteen, die in verbinding stond met het slot van het geheime mechanisme. Voorzichtig liet hij het voorste gedeelte van het Boeddha-beeld naar beneden glijden en de afgesloten vakken lagen voor hem.

Zijn stalen loper van eigen vinding, paste op de weinige ingewikkelde sloten.

Het eerste vak, dat hij opende, bevatte de documenten, waarnaar hij zocht.

Bovenop lag de oorkonde betreffende de erfpacht van Mac Karthy.

Behalve dit exemplaar, dat aan de kasteelheer was toevertrouwd, bestond er waarschijnlijk geen tweede, daar in die tijden hoogst zelden duplicaten werden afgegeven.

En toch was de valse lord van plan, om de brave Mac Karthy met zijn familie van hun pachthoeve te verdrijven, hoewel hij wist, dat hij daartoe het recht niet had.

En waarom? Wegens vertraging in de betaling der pacht.

Wat betekende dat kleine bedrag voor de schatrijke grondbezitter?

In hetzelfde vak lagen ook de oorkonden der tien andere pachters van de Canaroon-hoeven.

Edward legde al deze documenten op de graftombe.

Daarna opende hij de andere vakken en de vele portefeuilles.

Smaragden, robijnen, topazen en diamanten schitterden in prachtig Indisch goudsmeedwerk.

Hij herkende onmiddellijk de familiejuwelen der prinses, naar de beschrijving van zijn moeder.

Toen Rainald het kasteel betrok, had hij beweerd, dat de gehele schat spoorloos verdwenen was. De admiraal zou ze zich op heimelijke wijze hebben toegeëigend en te gelde gemaakt, om speelschulden te betalen. En de dode had zich niet kunnen verdedigen.

Men geloofde Lord Rainald, zoals men ook zijn andere leugens had geloofd, omdat niemand opstond om ze tegen te spreken.

Met brandende ogen staaarde Edward naar de stenen. Daarop sloot hij de étui's waarin ze neergelegd waren en legde alles bij de documenten.

— Maar sprak de schurk niet van een testament? Van het herroepen der onterving van zijn vader? Zeker, dat zei hij en tevens, dat het echte testament nog aanwezig was. Wat betekenen, daarbij vergeleken, de juwelen en deze papieren.

Mijn vader in zijn eer hersteld en ik de rechtmatige erfgenaam, niet alleen van de naam, maar ook van de familiebezittingen der Listers. Ik moet het hebben.

Met sidderende handen doorzocht hij nog eenmaal het inwendige van het afgodsbeeld; tevergeefs echter, alles was leeg. Nergens was het document te vinden.

— Ik had gedacht, dat hij ook dat hier bewaarde. Maar ik kan mij vergissen.

De juwelen van mijn moeder konden de schurk gevaarlijk worden, ingeval er eens een gerechtelijk onderzoek plaats mocht vinden. Het testament echter was gemakkelijk op een geheim plekje te verbergen, waar niemand het zou zoeken.

Maar ik zal het vinden, ik moet het ontdekken. Mijn vader moet in zijn eer hersteld worden en de schandelijke bedrieger zal zijn rechtvaardige straf niet ontgaan.

Zorgvuldig droeg hij de verschillende étui's achter de graftombe, waar hij er met zijn uitgetrokken kleren één pakje van maakte.

De verschillende documenten verborg hij in de wijde borstzak van het Indische gewaad.

Toen nam hij zijn lantaarn, bij wel-

ker licht hij met een revolver in de rechterhand, door de onderaardse gang met onhoorbare schreden de weg naar het kasteel insloeg.

HOOFDSTUK V

EEN FLINKE PACHTERSvrouw EN EEN HULPVAARDIG SPOOK

De avond was reeds gevallen. Een gedeelte van het gezelschap, dat de oude gierigaard kende en wel wist, hoe ongaarne hij gasten had, had reeds bij het park afscheid van Lord Rainald genomen.

Slechts drie heren hadden aan zijn uitnodiging gevolg gegeven en aan een grote eikenhouten tafel in de hall plaats genomen, waar zij het zich bij een glas sherry of whisky gemakkelijk hadden gemaakt.

Het hinderde hen niet, dat de oude Lord Rainald dringende bezigheden voorwendde en zich verwijderde, met het verzoek, spijs en drank alle eer aan te doen. Hij zou zijn zaken zo snel mogelijk afhandelen en na korte tijd weer bij hen terug zijn.

Toen hij weer terugkwam, viel hij uitgeput in zijn leunstoel.

Bankier Morton uit Dublin schonk hem beleefd een glas sherry in, een geliefde drank der Engelsen.

Lord Rainald nam een lange teug en zuchtte.

Wij weten reeds, welke zaken hij intussen had afgedaan.

Nu voelde hij zich weer veilig voor mogelijke aanvallen en een honende grijnslach misvormde zijn gelaat.

Hij lachte hardop en dronk vergenoegd zijn glas leeg.

Een reeks lege wijn- en whiskyflessen bewees, dat ook de drie andere heren gedurende de afwezigheid van hun gastheer, duchtig geproefd hadden. Zij

geraakten in een goede luim en werden spraakzamer dan ooit.

— Drommels, riep een der gasten, Sir George Garnett, uit, toen een huis-knecht de ouderwetse lampen had aangestoken, wat is dat voor een eigenaardig Indisch vrouwpersoon, wier portret daar levensgroot hangt? Het bruine gelaat, die grote ogen en die wonderlijke zijden japon, zo iets ziet men niet elke dag.

Zijn linkerbuurman stiet hem even aan en zei:

— Men kan wel zien, dat gij nog niet lang in deze buurt woont. Dat is de beroemde Indische prinses, Adinda. Onze gastheer heeft Oosters bloed in zijn aderen. Het is een van de schoonste legenden uit deze streek, die van de liefhebende Indische, die, omdat het verbranden ener weduwe niet geoorloofd is in Engeland, zich het heroemde mausoleum in het park liet bouwen, en daar stierf, om in leven en dood met haar gemaal verenigd te zijn.

— Kom, kom, onzin, bromde Rainald, jij weet er ook niets van. Ik heb geen druppel Oosters bloed in mijn aderen. Dat geluk is alleen beschoren geweest aan mijn neef Lord Arthur, die zee-man, die zijn hele leven op zee heeft gewalkt en als hij een enkele keer aan land kwam, zich schandelijk gedroeg. Ik achtte het mijn plicht zijn vader Lord Gerald Edwin daarvan in kennis te stellen, die hem dan ook ontferd heeft, maar, omdat hem volgens de wet dit landgoed niet kon onthouden worden,

had hij daar recht op met alles wat er in was. Maar hij is er slechts één keer geweest, onmiddellijk na de dood zijner moeder. Daarna heeft hij het nooit meer betreden.

Maar veel moois bevatte het niet en dat het nu ten minste bewoonbaar is, komt alleen, omdat ik er nodige onkosten aan heb besteed. Juwelen en kostbaarheden heb ik nooit gevonden en die Indische schatten zullen wel alleen in de verbeelding hebben bestaan van mijn nicht, de vrouw, die Lord Arthur in het verre Indië heeft getrouwd en die hem één kind, een zoon heeft geschonken. Ik heb gehoord, dat die jongeman thans in Londen woont en in slecht gezelschap verkeert. Als dat zo is, zal ik bij het Hoge Gerechtshof in Londen een klacht indienen en er voor zorgen, dat de familiegoederen en bezittingen voor goed op mijn naam worden geschreven, maar ik denk, dat ik van die diamanten en Indische schatten wel nuchter zal blijven.

— Nu ja, Lister, lachte de bankier geheimzinnig, die zijn natuurlijk verdwenen. Het is immers een publiek geheim, dat uw neef, de dolle admiraal, ze heeft verkocht, om zijn speelschulden te betalen.

— Waarde vriend, de buitenwereld weet van dergelijke intieme familie zaken altijd meer dan men zelf weet. Ik weet niets over Indische juwelen en het zou mij zeker aangenamer zijn, als ik ze in mijn bezit had.

— Een prachtige vrouw, riep de dikke Sir George uit. Daar zit ras in. Zo iets krijgt men bij ons bleek-blauw-blond en bloedloos Anglo-Saksisch type niet te zien.

— Hoor zo'n oude liefhebber eens. Pas maar op, Sir George, dat je vrouw je niet hoort.

— Dat mag ze, verzekerde de landheer, op een portret zal zij niet zo ja-loers zijn als op een levend kamermeisje.

Sir George nam zijn glas op en de anderen volgden met luide instemming zijn voorbeeld.

Maar Sir George dronk niet. Hij zette zijn glas zo snel en hard neer, dat de inhoud over de rand vloog, terwijl hij

tegelijkertijd, met een afwerend handgebaar, vol ontzetting opsprong.

— Wat is er? Waar kijk je zo naar? riepen de anderen verbaasd uit.

— Jullie kunt mij geloven of niet, zei Sir George, maar toen ik mijn dwaaze speech geëindigd had, fonkelden en rolden de ogen der prinses.

— Hahaha, lachte Lord Rainald. De brave Garnett heeft mijn sherry en whisky, die hem van harte gegund zijn, een beetje teveel aangesproken. Ik dacht niet, dat hij na een paar onschuldige glazen reeds hallucinaties zou krijgen.

— Onzin, verdedigde Sir George zich, van die paar glazen ben ik zeker niet dronken. Maar dat die Oosterse met haar ogen draaide, weet ik zeker. Ik voel mij niets op mijn gemak.

— Gij weet toch ook, Sir George, wat de legende vertelt. Ook toen zij reeds gestorven was, kon haar liefde nog geen rust vinden. Dikwijls zag men des nachts haar gedaante in het park of de tuinen op de plekjes, waar zij het liefst met Lord Lister had vertoefd. Straks vertellen jullie nog, dat de ongelukkige prinses nu nog in mijn kasteel rondspookt.

Op dit ogenblik verscheen een der bedienden, die de heer des huizes naderde en hem fluisterend iets mededeelde.

— Laat de vrouw maar hier komen. Maar al haar gezanik zal haar niets helpen. Is de politie verwittigd? vroeg hij de oude dienaar.

— Om uwe Lordschap te dienen. De veldwachters zullen morgenvroeg op het kasteel verschijnen.

— Goed. Dan zullen wij morgen een eind maken aan deze ergerlijke zaak en Mac Karthy kan zijn eigen weg gaan zoeken. Allez, James, vul onze glazen en laat dat vrouwspersoon binnen.

Lord Rainald nam een flinke teug om de pachtersvrouw behoorlijk te kunnen ontvangen en haar de zaak duidelijk te maken.

De brave Mary Mac Karthy had haar Zondagse kleren aangetrokken en zag er met haar helder keurslijf en het donkere haar, ondanks haar vele zomer-sproeten, aardig uit.

Onbevreesd trad zij de hall binnen

en met de grootste kalmte naderde zij het gezelschap heren.

— Goede avond, mylord, zei zij op koele toon, terwijl zij de anderen met een hoofdknik groette.

— U begrijpt zeker wel, waarom ik kom. U hebt hedenmiddag gezegd, dat de laatste termijn, waarop wij moeten betalen, morgenmiddag is. Als wij in gebreke bleven te betalen, zouden wij door de politie uit huis en hof verdreven worden.

— Juist, antwoordde Lord Rainald, terwijl hij een sigaar opstak. Uw smeken en klagen is toch tevergeefs. Ik kan mij er niet aan storen.

— Gij vergist u, mylord. Ik ben niet gekomen om te smeken of te klagen. Verbaasd keek de Lord haar aan.

— Zijt gij dan misschien hier gekomen om onbeschaamde dingen te zeggen?

— Ik begrijp u niet. Ik zou niet weten waarom ik zou moeten smeken of klagen, want ik breng nog heden het geld.

De lord was doodsbleek geworden en staarde haar met grote ogen aan.

— Wat? riep hij uit. Geld brengen? De pacht? De gehele pachtsom?

— De eigenlijke pachtsom is het niet. Die is veel lager, zoals u natuurlijk wel weet.

Maar ik zeg u tevens, dit is de laatste maal en dan betalen wij weer de oude erfpacht, die alleen op koninklijk bevel verhoogd mag worden, niet door u.

Want, dit zeg ik u, de Mac Karthy's zijn erfpachters van de familie Lister sinds de dagen van Cromwell en dat kunnen zij bewijzen.

Op het gelaat van de gastheer verscheen een trek van roofdierachtige wreedheid.

— Dat zijn gemene leugens. Maar, als gij het geld bij u hebt, betaal het dan.

Hij schoof borden, glazen en flessen opzij.

— Ik neem deze heren tot getuigen, dat ik de door Lord Lister verlangde pachtsom van 450 pond hier in 9 biljetten uitbetaal en tegelijkertijd tegen het bedrag der pacht protesteer, zei de pachtersvrouw nadrukkelijk. Ik eis, dat

de pacht weer verlaagd zal worden, zoals dat schriftelijk en op zegel is vastgelegd.

— Very well, sprak de Lord opgewonden. Eerst het geld, opdat ik kan zien of de biljetten echt zijn. De rest zal wel terecht komen.

Mary haalde het pakje bankbiljetten uit haar beursje te voorschijn, en telde de biljetten op tafel uit.

De ogen van de pachtheer fonkelden en zijn handen beefden, toen hij het geld opnam.

— Ik verzoek u, deze kwitantie te ondertekenen, die ik gemakshalve heb meegebracht, anders moet ik de bankbiljetten weer mee terugnemen, zei Mary kalm. Wilt ge dat niet, dan kan ik u eerst morgen in tegenwoordigheid der politie en andere gerechtsdienaren betalen en deze heren hier zullen getuigen, dat het uw eigen schuld is, wanneer de pacht niet heden reeds is afgedaan.

Lord Rainald schuimbekte van woede.

— De bankbiljetten geef ik niet terug, want ik heb alle reden om aan hun echtheid te twijfelen, riep hij uit.

— Zo, zei Mary, vastberaden een stap dichterbij komend, en gij schaamt u niet, gij, oude zondaar, om een arme vrouw, die het geld met moeite heeft geleend, ervan te beschuldigen, u vals geld voor te leggen? En gij zoudt het zonder kwitantie behouden?

En gij, heren, zit daar stom en zwijgend bij en laat als Engelse gentlemen, een arme vrouw in uw bijzijn beschimpen en beledigen?

— Ja, het is zo Lister, zei nu de bankier aarzelend. Gij kunt onmogelijk de betaling weigeren te accepteren en gij zijt verplicht, de kwitantie te ondertekenen.

— Nu, goed, geef hier, ik zal tekenen, bromde Lord Lister.

Met een honende lach zei hij:

— Mooi en ik zal ook ondertekenen dat de verhoogde pacht weer tot het oude bedrag zal worden teruggebracht, op voorwaarde, dat gij mij het document of een afschrift daarvan vertoont, waardoor uwe aanspraken bewezen wor-

den. Maar er bestaat geen oorkonde betreffende deze erfpacht.

— Zo, Mylord? Hebt gij dan dat waardevolle papier, dat eens aan een uwer voorvaderen na de slag bij Bognerivier werd ter hand gesteld, niet veilig in uw archief bewaard?

— Of mijn voorouders een dergelijk stuk hebben gekend, weet ik niet. Alleen weet ik, dat ik in het archief, ondanks alle mogelijke zoek, niet een dergelijk stuk heb kunnen vinden.

— Dan gaat gij lichtzinnig om met officiële stukken en uw archief moet er wel ordeloos uitzien, als een arme boerenfamilie documenten beter weet te bewaren dan gijzelf.

Want ik roep u, heren, tot getuigen wanneer ik het bewijs lever, dat onze bewering, betreffende de erfpacht, gerechtvaardigd is.

Hier heb ik namelijk een document, dat een erstuk in onze familie is en dat steeds op de zorgvuldigste wijze is bewaard.

Mary ontvouwde het perkament en wilde een gedeelte er uit voorlezen, dat betrekking had op de erfpacht.

Maar buiten zichzelf van woede en drift sprong Lord Rainald op en voordat zij er op verdacht was, had hij haar het document afgenomen om het te verscheuren.

Het taaie perkament bood echter weerstand.

De drie gasten keken elkaar verschrikt aan.

Plotseling echter uitte de dikke landedelman, Sir George Garnett, een gil en sprong van zijn stoel op, zodat dit massieve meubel met groot lawaai omviel.

— De prinses, riep hij vol ontzetting uit. Het spook van de prinses.

Een koude rilling liep allen, ook Lord Rainald Lister, die het slechtste geweten had, langs de rug.

Want op de plaats van het portret ontwaarden zij de werkelijke gestalte der Indische vorstin.

— Onderteken, Lord Rainald, zo sprak zij.

— Dat is te veel. Dat is te veel. Het spookt hier op het kasteel. Weg, weg,

riep Sir George Garnett uit, terwijl hij blootshoofds naar buiten snelde.

Ook de beide andere gasten voelden zich lang niet op hun gemak.

Zij keken beurtelings naar de prinses en de oude Lord, die op de kwitantie staarde, welke de dappere pachtersvrouw hem had voorgeschoven.

Toen, met een haastig gebaar, had zij het kostbare document weer in haar bezit genomen.

— De prinses, mompelde Lord Rainald, komen de doden dan werkelijk terug?

— Onderteken toch, Lister, fluisterde de bankier dodelijk verschrikt.

— Neen..., neen, ik onderteken niet. Al zouden engelen en duivels, geesten en goden mij willen dwingen. Ik wil niet. Die Mac Karthy...

Op dit ogenblik weerklonk een dubbele knal en de Indische prinses stond met twee zeer moderne revolvers in de handen voor hen, welke zij op de Lord en zijn beide gasten gericht had.

En de spookachtige altstem liet zich nu weer horen:

— Ik geef je nog vijf minuten bedenktijd.

Een koude rilling overviel de heren, toen zij in de lopen der blinkende revolvers keken.

Lord Rainald zag in, dat tegenstand nutteloos was en zette daarom onder het uiten van een vloek, zijn naam onder de kwitantie, waarmede ook tevens de toezegging tot verlaging der pacht was geschied.

Reeds had de flinke Mary, zonder zich lang te bedenken, het papier opgenomen en zich naar de deur begeven, toen wederom de stem der prinses zich deed horen:

— Zo is het goed, valse Lord, met je onrechtmatig verkregen titel. Dit echter is pas het begin.

Ja, ik zal terug komen om rekening en verantwoording van je te vragen over al de mooie titels en millioenen, die jij op onrechtmatige wijze hebt verkregen, ik zal je alles ontnemen en het, evenals het kasteel Canaroon, aan de eigenlijke erfgenaam doen teruggeven.

— Ellendige bedriegerij, schreeuwde Lord Rainald. Doorgestoken kaart. Daar steekt wat anders achter, of de duivel mag mij halen.

Op dat ogenblik weerklonk een honende lach en een geluid als van een donderslag klonk door de hall.

Een groene damp steeg voor de gestalte der prinses op en tegelijkertijd viel de deur van de hall met een luide slag achter de pachtersvrouw dicht.

Mary had het kasteel verlaten.

Onwillekeurig hadden Lord Rainald en zijn gasten omgekeken.

Toen zij hun blikken weer naar de prinses richtten, was de welriekende groene damp opgetrokken en slechts de olieverfschilderij der Oosterse vrouw keek op het verblufte drietal neer.

Indien een wonderlijke, zachte geur hun het tegendeel niet had verteld, zouden de drie mannen gemeend hebben, dat alles maar een droom was geweest.

Hoofdstuk VI

VOORBEREIDENDE MAATREGELEN

Voor de pachthoeve van Mac Karthy stonden twee ruiters.

De pachter hield de slanke hand van de een in zijn grote, vereelde rechter en schudde ze krachtig telkens en telkens weer.

— Duizendmaal dank, Lord Edward. Ik zal nooit vergeten, dat gij ons uit de klauwen van die hebzuchtige schurk hebt gered. Als gij ooit iemand nodig mocht hebben, roep Mac Karthy dan.

— Ik weet het, beste vriend. Ik zou u evenzeer vertrouwen als mijzelf.

En peinzend vervolgde hij:

— Wie weet, of zich niet spoedig een gelegenheid voordoet, om mij je trouw te bewijzen.

— Al zou het mij het leven kosten, ik laat u niet in de steek, riep de pachter vol vuur uit.

Ook zijn vrouw kwam nu naar buiten.

— Lord Edward, riep zij uit. Wat gelukkig, dat ik u onmiddellijk aan uw stem herkende en zodoende wist, wie zich in het gewaad der prinses gestoken had, want ik geloof, dat ik anders van schrik gestorven zou zijn bij de verschijning van het spook.

— Ssst, sst! waarschuwde de Lord.

Julie hebt alleen gehoord, dat het in het kasteel spookt. Mondje dicht!

— O, Lord Edward, twijfel niet aan ons.

— Mac Karthy, nu vlug te paard, begriep je? Hier zijn de andere oorkonden, zei de lord.

Rijd naar de tien hoeven van het Canaroon kasteel en geef iedere pachter zijn document, opdat niemand hunner meer een cent te veel betaalt.

Toen reed de jonge lord met Gaston in gestrekte draf naar Dublin.

Toen de ambtenaren de volgende dag na gedane zaken op het kasteel Canaroon terugkwamen, brachten zij maar weinig geld mede, want bijna alle pachters hadden de oude bescheiden pacht som kunnen betalen.

De gerechtspersonen kregen zelfs heftige woorden met de oude Lord Rainald, daar deze beweerde, dat het onmogelijk was, wat men hem van die officiële stukken vertelde.

Overstelt door deze tegenslag liep Lord Rainald in de ruime hall op en neer.

— Hoe komt die gehele troep plotseling in het bezit der documenten? riep hij uit.

Plotseling bleef hij staan met wijd geopende mond.

— Hel en duivel, riep hij uit. Daar steekt niemand anders dan mijn neef Edward achter.

Hij kent waarschijnlijk de geheimen van dit kasteel, dus ook van dat vervloekte portret daar aan de muur.

Maar als hij die geheimen weet, grote hemel. Dan weet hij ook... Neen, neen dat kan niet. Dat mag niet. Ik wil het weten. Dadelijk wil ik het onderzoeken.

Hij zag zijn revolver na, nam zijn elektrische lantaarn op en begaf zich op weg naar de grafkelder van de onderkoning. Toen hij het Boeddha-beeld opende, ontsnapte hem een kreet van woede en angst.

Alle vakken waren leeg.

Met een vloek sloot hij het Boeddha-beeld, nam zijn zaklantaarn op en verliet de grafkelder.

— Er is geen twijfel mogelijk, mompelde hij. Alleen hij kan op de hoogte zijn van de geheimen van het Canaroonkasteel, niemand anders.

Maar neem je in acht, neefje, nu is het mijn beurt. Wij zullen zien, wie in deze strijd de overwinning behaalt.

Nauwelijks van zijn onderaardse tocht teruggekeerd, of Lord Rainald ging woedend over de straatweg naar Dublin.

In de geheime afdeling van Scotland Yard zaten hoofdinspecteur Baxter en inspecteur Marholm aan hun schrijftafel.

— Het is om stapelgek te worden, Marholm. Die Raffles is weer spoorloos verdwenen, bromde Baxter.

— Ik zou wel eens willen weten, of ik mij nu zo vergist heb, zei Marholm al voortstappende. Maar er was geen woord uit die bediende Gaston te krijgen, hoewel ik allerlei strikvragen deed.

Hij zei, dat hij boodschappen had gedaan in de buurt van het Westerstation. De bewuste villa kende hij niet, evenmin als de heren Shaw.

Hij wist van zijn meester alleen, dat deze van plan was om een reis om de wereld te maken. Daar zijn meester dikwijls voor maanden op reis ging, zonder hem in vertrouwen te nemen, kon hij niet zeggen of hij reeds ver weg

was, of dat hij zich nog in Parijs of ergens anders ophield.

Als zijn heer terugkwam, zou hij hem mededelen, dat men van de politie naar hem gevraagd had, besloot Marholm.

— Nu ja, maar wij zijn met onze opsporingen van Raffles niet verder gekomen. En laat ons niet vergeten, dat Edward Lister dezelfde is als Raffles. Die zaak met de bediende Gaston gaat dus wel degelijk ook Raffles aan.

— Duivels, je hebt gelijk.

De deur rechts van de schrijftafel werd op dit ogenblik geopend en detective Tyler trad binnen met een visitekaartje in de hand, dat hij aan inspecteur Baxter gaf.

Deze had nauwelijks een blik erop geworpen, of hij werd donkerrood van verrassing en beduidde Tyler om de deur te sluiten.

— Marholm, fluisterde hij hijgend, die bediende Gaston heeft de waarheid gesproken, hij komt.

— Wie, Edward Lister? vroeg de ander ongelovig.

De inspecteur toonde hem het kaartje.

Marholm haalde de schouders op.

— Dat begrijp ik niet.

Baxter drukte op een elektrische bel en door de deuren, die toegang tot de aangrenzende vertrekken gaven, verschenen politieagenten.

— Aan elke deur een, beval Baxter. De anderen blijven buiten klaar staan. Gij, Tyler, brengt die heer hier binnen en grijpt hem, zodra hij in de kamer is, beval de inspecteur.

Marholm en ik zullen hem in ontvangst nemen. Wat een brutaliteit. En dan nog wel een visitekaartje met het praedicaat Lord er op.

— Maar vergist gij u niet, inspecteur? vroeg Tyler aarzelend.

— Ik weet wat ik doe, Tyler.

— Op uw verantwoording, inspecteur.

De detective verdween in het zijvertrek, terwijl Baxter en Marholm zich bij de deur posteerden.

Nauwelijks had Lord Rainald Lister de drempel overschreden of hij voelde zich door zes stevige detective-armen

aangeprepen. Van verbazing kon hij geen woord uiten.

Eerst toen hij midden in de kamer was en het volle licht op hem viel, riep Marholm uit:

— Maar kijk toch uit, inspecteur. Dat is immers Raffles of Edward Lister niet. Dit is een voornamende heer.

De hoofdinspecteur zag zijn vergissing in en deed er het zwijgen toe.

Lord Rainald echter keek woedend om zich heen, totdat hij eindelijk woorden vond voor zijn verontwaardiging.

— Raffles... Lister? vroeg hij verbaasd. Het is mij een raadsel, hoe die namen bij elkaar kunnen worden genoemd. Maar ik weet niet, wat ik moet zeggen van een dergelijke behandeling.

Natuurlijk ben ik Lord Lister. Hebt gij mijn visitekaartje niet gelezen?

Inspecteur Baxter wist niet wat te doen.

Als hij zijn Lordschap van dienst kon zijn, zou het hem een eer zijn.

De inspecteur wenkte de andere detectives heen te gaan.

— Hoe kwaamt gij toch tot dit abuis, inspecteur? vroeg Lord Rainald. En vóór alles moet ge me uitleggen, welk verband er tussen Raffles en Lister bestaat?

— Uwe Lordschap zal mij zeker niet kwalijk nemen, als ik u de treurige mededeling doe, dat wij ons, helaas, moeten bezighouden met een zekere Edward Lister, een nog jonge man.

— O, ik vermoedde het, riep de schijnheilige oude schurk op jammerende toon uit.

— Het doet mij oneindig leed, vervolgde inspecteur Baxter, uw Lordschap nog meer te moeten bedroeven. Want het is onweerlegbaar bewezen, dat deze Edward Lister en de beruchte alom bekende misdadiger Raffles een en dezelfde persoon zijn.

De oude schurk kon niet verhinderen, dat zijn ogen blonken van leedvermaak.

Maar dadelijk daarop speelde hij weer de rol van diepbedroefde bloedverwant.

Hij vertelde van het spook op het kasteel Canaroon en van de bedrui-

der vermoemde prinses om de millioenen van de kasteelheer te stelen.

Hij verzocht inspecteur Baxter hem te helpen om geld en waardevolle voorwerpen naar de bank of op een andere veilige plaats te brengen en hemzelf te beschermen tegen de vervolgingen van zijn ontaarde neef.

Wijselijk echter verzweeg hij het verdwijnen van de juwelen en de documenten.

Inspecteur Baxter beloofde alle mogelijke hulp.

Juist was men gereed met de besprekingen, toen een der agenten met een telegram binnenkwam, dat hij zijn chef overgaf.

Baxter werd onder het lezen vuurrood en viel als ontmoedigd op een stoel neer.

Marholm, die zich over zijn schouder boog, las het telegram met stijgende opgewondenheid voor:

«Hoofd-Inspecteur van politie Baxter, Scotland Yard.

Juist teruggekeerd van een schitterend geslaagde voorstelling in de provincie, deel ik u, volgens afspraak, mee, dat ik overmorgenavond in het kasteel Canaroon in de nabijheid van Dublin, mij de onrechtmatig verkregen millioenen van mijn neef, Lord Rainald Lister, zal toeëigenen.

Hoogachtend,

Lord Edward Lister,
alias John Raffles.

de rechtmatige eigenaar van bovengenoemde millioenen.

— Wat? riep Lord Rainald op gemaakt droevige toon uit. Mijn millioenen onrechtmatig verkregen?

Inspecteur, gij ziet, dat ik geen ogenblik te vroeg uw hulp heb ingeroepen.

Zult gij een oude, zwakke man, een Lord van het Koninkrijk, laten herooven door zijn misdadige bloedverwant?

— Uw Lordschap kan volkomen gerust zijn, antwoordde Baxter vol ijver. Deze vermetele misdadiger zal ons nu niet ontsnappen.

— O, dat is een grote geruststelling, inspecteur, zei Lord Rainald.

Lord Rainald nam nu afscheid van Baxter, die beloofde, zich met zijn man-

nen de volgende dag via Holyhead en Dublin, naar het kasteel Canaroon te zullen begeven.

HOOFDSTUK VII.

DE ONDERGANG VAN KASTEEL CANAROON

Toen Edward Lister in Londen terug kwam, was zijn eerste werk een flink bedrag aan contanten op te nemen, hetgeen hij gemakkelijk kon doen, daar hij de diamanten als onderpand kon geven.

Maar het vele geld, dat hij nu in zijn bezit had, inspireerde hem tot werken van liefdadigheid, die hij dadelijk ten uitvoer bracht.

Toen deze afgelopen waren, zorgde hij er voor, dat hij de nodige inlichtingen kreeg over Lord Rainald, die door Gaston werd nagegaan.

Van zijn trouwe dienaar kwam hij te weten, dat zijn waarde bloedverwant zich naar Scotland Yard had begeven en het was hem niet moeilijk te raden wat er gebeurd was.

Vóór alles wilde hij de smaad, die op de nagedachtenis van zijn vader rustte, opheffen.

Het was dus zaak om het testament dat zijn neef zo goed verborgen scheen te hebben, te ontdekken, omdat daarin de onterving van de oudste zoon werd herroepen en deze weer volkomen in zijn eer werd hersteld.

Dan was ook Edward de universele erfgenaam geweest, wie het kasteel Canaroon en alles wat daartoe behoorde, evenals de millioenen van zijn oude neef toekwamen.

Zijn geduld werd niet lang op de proef gesteld. Toen de dag, volgend op het bezoek van Lord Rainald, Hoofdinspecteur Baxter, vergezeld van inspecteur Marholm en een detective naar Liverpool vertrokken, ging hij hen, vermoemd als een Amerikaan na en reisde met

hen op dezelfde boot via Holyhead naar Dublin.

Daar Baxter zich naar het hoofdbureau van politie te Dublin begaf, waarschijnlijk om daar assistentie te halen, ging Edward regelrecht naar Canaroon waar hij diezelfde dag tegen het vallen van de avond aankwam.

Zijn eerste werk was, toen hij aankwam, om de omtrek te verkennen, want hij wilde natuurlijk trachten de bewuste documenten machtig te worden en dan te verdwijnen om ze, na ze bestudeerd te hebben, aan het Hoge Gerechtshof te Londen te zenden, met het verzoek om hem in zijn oude rechten te herstellen. Wanneer men hem hierbij betrapte was het, voorlopig althans, met hem gedaan.

Nu of nooit luidde daarom zijn devies.

Bij zijn inspectietocht rondom het kasteel viel het hem op, dat aan geen der muren een brandladder of iets dergelijks was aangebracht, zodat ontvluchting vanaf de buitenzijde iets onmogelijks scheen. Bij nader onderzoek bleek evenwel, dat er op enige afstand onder de noordelijke toren een dikke klimop groeide, die een stevige stam had.

Edward peinsde er lang over wat hij zou doen, maar kon op dat ogenblik geen oplossing vinden, daar zijn hoofd te veel vervuld was met andere zaken.

Hij ging vlug naar de grafkelder, opende de deur weer met zijn looper en trok over zijn kleren weer het gebloemd zijden gewaad van de Indische prinses aan. Toen begaf hij zich door de onderaardse gang naar het kasteel, waar

hij zich achter het schilderij van zijn grootmoeder verborg.

In de hall heerste grote drukte.

Inspecteur Baxter met zijn helpers was aangekomen.

Hij had Marholm, Tyler en nog een paar detectives uit Dublin medegebracht.

Lord Rainald had een lang onderhoud met hen en kwam overeen het geld en de papieren van waarde niet in de brandkast in de hall te laten, omdat zij daar voor een misdadiger als Raffles niet veilig waren.

Waar zou men de schatten van de kasteelheer veilig kunnen bergen?

De detectives doorzochten het gehele kasteel van boven tot beneden.

Het was nu Marholms denkbeeld om het geld en de waardepapieren boven in de toren te verbergen, waar een sterrekijker stond alsook grote sterke kasten uit ijzeren beslag en waar niemand ze zou vermoeden.

Lord Rainald wreef in zijn handen.

Het plan leek hem buitengewoon gelukkig.

Toen alles in die kasten was geborgen en de detectives aan de maaltijd waren, ging Lord Rainald nog even alleen naar de toren, keek behoedzaam om zich heen en legde een vrij groot couvert bij de geldswaardige papieren.

Dit laatst weggeborgen stuk moest zeker het meest waardevolle van alle papieren zijn.

— Zie zo, dacht hij, nu mag Raffles komen.

Hij wist nu, dat zijn schatten zodanig waren bewaard, dat zijn neef ze onmogelijk zou kunnen bemachtigen, goed bewaakt als ze waren door de beroemdste detectives der geheime politie.

Door op een elektrische knop aan zijn rechterhand te drukken kon hij hun onmiddellijk bij zich roepen, zodra dit nodig mocht blijken.

Maar reeds was het volkomen donker geworden en geen Raffles vertoonde zich.

De Lord geloofde niet meer aan de komst van zijn neef; hij vermoedde, dat het schrijven aan Scotland Yard niets dan bluf was geweest, om inspecteur Baxter voor de gek te houden.

Bovendien had hij zijn revolver gereed, dicht bij hem stond zijn geweerkast, daarenboven de bel en de detectives: wat had hij nog te vrezen?

Hij was in een leunstoel gaan zitten en was juist van plan, een goed souper en een glas oude wijn te laten opdienen, toen een eigenaardig gekraak zijn aandacht trok.

Hij besloot eens te gaan kijken.

Hij drukte op de knop van de elektrische bel, op welk teken de politiemannen onmiddellijk kwamen toesnellen. Zij dachten, dat er onraad was en verkeerden in grote opwindning.

Lord Rainald stelde hen echter gerust en legde hun uit, dat hij van plan was even een kijkje te nemen in de geheime gang, daar hij daar achter enig gekraak had gehoord. Het zou wel niets te betekenen hebben, maar om op alles voorbereid te zijn, had hij hen hierheen geroepen.

De politiemannen stelden zich nu op verschillende plaatsen in de hall op.

Achter het schilderij stond Edward met kloppend hart. Hij had gehoord, dat zijn neef met behulp van de politiemannen de inhoud van de brandkast naar boven in de toren had gebracht en wilde nu trachten daarheen te komen. Maar ook wist hij dat men zijn onhandige beweging gehoord had.

Wat te doen?

Even dacht hij met inspanning van zijn gehele denkvermogen na en toen besloot hij zich aan de spanten van het draaibare paneel vast te klemmen.

Zijn gedachte hierbij was, dat, wanneer het paneel draaide, hij mee zou draaien. Wanneer het toeval hem gunstig was, zouden de in de hall aanwezige personen, zonder naar de andere kant van het paneel te kijken onmiddellijk in de gang stappen. Indien dat gebeurde zou hij in de hall springen, het paneel achter hen dichtdrukken en vastzetten en dan op zijn doolie gemak naar de toren gaan.

Maar het kwam anders uit dan hij gedacht had. Toen Lord Rainald met het petroleumlampje in de hand de geheime veer liet werken, draaide het paneel op zijn scharnieren een halve slag

om. Lord Rainald zag hem dus ook inderdaad niet, maar wel werd hij gezien door de politiemannen, die in de hall verspreid stonden.

Met één oogopslag had Edward de situatie overzien. Zonder zich ook maar een ogenblik te bedenken, sprong hij van het paneel af op de eikenhouten bank, die onder het schilderij stond en zo op de vloer, rukte zich het zijden gewaad, dat hij nog aanhad, van het lichaam, daar die vermomming hem nu toch niet meer kon dienen, en vloog op de deur af, die naar de toren leidde.

Dit alles was het werk van één ogenblik.

De politiemannen vlogen de indringer na. Zij deden dit met zo'n onbesuisde vaart, dat Baxter Lord Rainald omver liep, en deze met een smak op de grond terecht kwam.

De Baxter volgende politiemannen dachten alleen aan de arrestatie van de indringer en snelden, zonder op de oude Lord te letten, de deur uit en de wenteltrap op naar boven.

Op de grond lag het lichaam van de oude Lord, die door de val half verdoofd was en een beetje verderop het lampje, waaruit de aanwezige petroleum langzaam wegvloede.

Toen klonk er een zwak plofje. Door de zuiging van de koude luchtstroom had het vlammetje van de pit de petroleum, die als een plasje op de parketvloer lag, in brand gestoken en een grote vlam verhief zich.

Daar het hout en de gordijnen en de meubelen van het kasteel zeer oud en ook zeer droog waren, lekten de vlammen begerig langs het paneel, dat weldra vlam vatte.

Intussen was Edward naar boven gerend alsof hij vleugels aan de voeten had. Maar ook de politiemannen vlogen naar boven. Zij wisten dat daar geen uitgang was, zodat de indringer, in wie Baxter en Marholm onmiddellijk Raffles herkend hadden, hun zeker in handen moest vallen.

Maar wat gebeurde er toch? Toen Edward de bovenste trede had bereikt, zag hij nog een petroleumlampje. Hij blies het onmiddellijk uit en nu hoorde

een dikke duisternis om hem heen. Ook de politiemannen konden geen hand voor ogen zien. Maar eensklaps schoot een lichtstraal door het duister. Dat licht kwam van beneden en terwijl de achterste detective naar beneden keek, zag hij twee, drie vlammen tegen de houten wenteltrap opkronkelen.

— Brand! Brand! schreeuwde hij met schorre stem en holde de trap weer net zo hard af als hij gekomen was.

Op dit alarmerende geroep hielden ook Baxter en Marholm stil. Brand was gevaarlijk, vooral in zo'n oud kasteel, waar alles zo droog was. Hun leven was er mede gemoeld. Boven was geen uitweg dat wisten zij, dus daar konden zij zich niet redden, maar ook kon de indringer nergens heen.

Zij snelden dus weer naar beneden. In de hall drong een verstikkende rook hun keel en neusgaten binnen. Overal zagen zij vlammen lekken en met de arm voor hun gezicht snelden zij weg, op de gang toe, die naar de vestibule leidde.

In hun haast dacht de laatste detective er niet aan die deur achter zich te sluiten, zodat de rook een uitweg en de vlammen zuurstof vonden, met het gevolg dat de brand met woest geweld om zich heen greep.

Niemand had het lichaam gezien van de oude Lord Rainald, dat nog steeds bewegingloos op de vloer van de hall lag uitgestrekt.

Toen de politiemannen buiten kwamen, barstten de eerste vensterruiten van de hall reeds met een luide knal. De vlammen sloegen naar buiten en lekten gretig langs het oude, droge houtwerk.

Met luid misbaar kwam het dienstpersoneel uit de keuken en de achtergebouwen zich bij de politiemannen voegen en daar één hunner van het bestaan van een brandslang op een wagentje afwist, dat ergens in een schuur opgeborgen moest zijn, maakten vele vlugge handen zich gereed om pogingen tot blussen in het werk te stellen.

Weldra kwam men met een brandslang aanrijden, maar de pomp was van geringe capaciteit en men kon tegen de vlammenzee, die hoe langer hoe groter werd, niets uitrichten.

Hun hoop was nog gericht op de brandspuit van het dorp, die door een der mannen reeds was gewaarschuwd.

Toen men zag toch niets tegen de vlammen te kunnen uitrichten, kwam een hunner op het denkbeeld, waar toch de oude Lord Rainald kon gebleven zijn. Toen kwam het hoge woord er uit, namelijk, dat de oude man misschien door de val verdoofd op de grond was blijven liggen en nu zeker als een gemakkelijke prooi aan de woede der vlammen ten offer was gevallen.

Vele pogingen werden nog gedaan om het kasteel binnen te dringen, maar de gloed van de vlammen was te sterk en de redders werden terug gedreven.

Toen werd er ook gedacht aan de indringer, aan Raffles, die de politiemannen naar boven hadden zien vluchten. Zij vormden als het ware een cordon, zodat hij niet kon ontsnappen, maar daar niemand te voorschijn kwam, werd algemeen aangenomen, dat ook hij in de vuurzee een jammerlijk einde had gevonden.

Van het kasteel bleef weinig meer over dan de kale geblakerde muren. Toen de dorpsbrandspuit op het terrein verscheen, was er aan redden van het oude landgoed al geen denken meer.

Nog dagen lang bleef de puinhoop smeulen en van het eertijds zo trotse erfgoed der Listers was niets meer over dan een ruïne, een ruïne, die tot op de dag van heden veel toeristen trekt.

Maar de geheime onderaardse gang bleef intact. Later bij het opruimingswerk vond men de gang, die naar de grafkelder leidde, waar alles nog in dezelfde toestand als voorheen werd gevonden.

Alleen was er iets bijgekomen.

Midden op de gladde mozaïekvloer vond men een verkoold lijk. Op het onherkenbare lichaam, dat totaal zwart gebrand was, lag een brief, welke geadresseerd was aan hoofdinspecteur Phileas Baxter van Scotland Yard, Victoria Embankment te Londen.

De brief werd opgezonden en toen de inspecteur de inhoud las, werd hij doodsbleek.

De brief luidde:

« Zeer geachte heer Baxter,

» Hiermee doe ik u weten dat ik niet, zoals u en uw collega's waarschijnlijk hebben gedacht, in de vlammen de dood heb gevonden. Ik kon mij langs de klimop onder de noordertoren in veiligheid stellen. Het was nog net op tijd, want even nadat ik met levensgevaar de grond had bereikt, kwaamt gij met uw mannen dat gedeelte van het kasteel afzetten. Jammer van de moeite die u gedaan hebt, maar het enige wat ik zeggen kan is, dat ge voortaan uw gewoonlijk goede denkbeelden met wat meer spoed ten uitvoer moet brengen. Het is namelijk niet uitgesloten, dat wij in het vervolg nog wel eens met elkaar te doen krijgen.

» Wat het vinden van het lijk van de valse Lord Rainald Lister betreft, wil ik u er even op opmerkzaam maken, dat ik het gevonden heb toen ik door de hall naar de geheime gang wilde gaan om via het grafgewelf te ontvluchten. Daar de vlammen om mij heen woedden en ik daardoor niets om mij heen kon zien, struikelde ik over het lichaam van mijn bloedverwant, dat midden op de vloer van de hall lag. Hij was reeds dood en, ofschoon de man mij veel leed had berokkend, kon ik het niet over mijn hart verkrijgen hem daar te laten liggen. Die ellendige vuurdood had ik hem nooit gegund, al moeten wij die misschien beschouwen als straf voor zijn vele zonden. Geef hem een fatsoenlijke begrafenis.

» Toen ik hem naar dit grafgewelf had gesleept, moest ik nog naar de toren terug, om datgene te halen, dat ik niet had kunnen medenemen. Ik slaagde hierin maar gedeeltelijk, want, ofschoon mij heel veel geld in handen viel, iets dat mij, tussen haakjes, eerlijk toekomt, want het was mijn eigen kapitaal, waarvan de valse Lord profiteerde, was datgene waar het mij om te doen was, reeds gedeeltelijk verkoold. Ik liet het dus liggen. Het waren de papieren, die het bewijs konden leveren, dat ik de recht-

matige eigenaar van kasteel Canaroon was en ook mij de titel van Lord Lister toekwam.

» Maar met het afbranden van de oude bezitting, die zovele jaren de zetel was der Listers, wil ik ook de naam laten verdwijnen, zodat ge nooit meer van Lord Lister, doch alleen zult horen van

JOHN RAFFLES. »

Deze brief was oorzaak, dat de politie dus officieel wist dat John Raffles en Lord Edward Lister één en dezelfde persoon waren, maar zij is nooit te weten gekomen, dat de tweede naam der Listers, die van Aberdeen, ook het onvervreembare eigendom was van de jonge Edward, die niet aarzelde om zich onder deze naam te Londen te vestigen.

Hij heeft toen met het geld, dat hij

uit de brand van het kasteel had kunnen redden, plus het bedrag, dat de Indische diamanten opleverden, de grondslag gelegd van het later zo reusachtige vermogen, dat nog steeds aangroeit en dat hem van dienst is bij het verlenen van daadwerkelijke hulp aan gestichten en inrichtingen van openbare liefdadigheid, benevens aan vele particuliere armen.

* * *

Dit was het verhaal, dat Charles Brand die mooie voorjaarsdag van zijn vriend John Raffles te horen kreeg.

De achting voor zijn vriend was reeds groot, maar steeg sedert die gedenkwaardige dag nog wel honderd procent hetgeen onze lezers geen verwondering zal baren.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT

Het lijk in de kluis

GEHEEL NIEUWE SÉRIË
10 WILD - WEST ROMANS

IN TIEN FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 49.⁵⁰ VOOR f 29.⁵⁰

Betaalbaar met SLECHTS f 3.— of meer
p. mnd.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.

1. Twee rode lasso's. — 2. Het gehuil van de jakhals. — 3. De wet van rechter Colt : alle door Ch. H. Snow. — 4. De drie Muskietiers in nood. — 5. Verdacht van Moord, beide van Wm. Colt Mac Donald. — 6. Broederhaat door Tom West. — 7. De wraak van Cress Benton door Will Ermine. — 8. De Blauwe helpt zichzelf. — 9. De Wraak van de Blauwe, beide door Luke Allan. — 10. Red Clark helpt een handje door Gordon Young.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2.200 pagina's.

Deze boeken kostten f 49.50, nu **VOOR SLECHTS f. 29.50**, desgewenst betaalbaar met f 3.— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 29.50 of 1e termijn.

Men vermeldte : « Aanbieding L. L. Wild-West-serie 3 ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266